

תיכון אול סיינטס

זועם

ל. ג'יי. שן

סופרת רבי המפר שכבשו את המקום ה-1 # באמזון

א'י. ג'י"ו. שן
אל זועם

מאנגלית: טל לוי-עסקרי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ל'. ג'יי. שן
אל זועם

L J SHEN
ANGRY GOD

Copyright © 2019. PRETTY RECKLESS by L.J. Shen

עורכות ראשיות: ורד רוזה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ענבל כהן זיליאני
הגהות: אילת שני
קריאה אחרונה: שרון שלו
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרד או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7029-85-5 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לרטולה רוי, מרתה בור, ואותו שכריר
של תקווה המגיח מכל רגע אפל בחיינו.

”מעולם לא שמענו את הצד של השטן בסיפור.
אלוהים כתב את כל הספר.”

אנטולה פראנס

שיר הנושא

"Saints" – Echos

רשימת השמעה

"Give You Hell" – The All-American Rejects

"Dirty Little Secret" – The All-American Rejects

"Handsome Devil" – The Smiths

"Bad Guy" – Billie Eilish

"My Own Worst Enemy" – Lit

"Help I'm Alive" – Metric

"Bandages" – Hot Echo's Heat

"Peace Sells" – Megadeth

"Boyfriend" – Ariana Grande ft. Social Club

פרק 1

לנורה

לנורה, 12; ווהן, 13

לא ראית שום דבר.
הוא לא רודף אחרייך.
הוא אפילו לא ראה את הפנים שלך.
כל עצם בגופי רעדה כשניסיתי למחוק ממוחי את המחזה
שראיתי כרגע.
עצמתי עיניים בחוזקה והתנדרנתי הלוך ושוב, מכורבלת כמו
כדור על המזרן הקשה. רגלי המתכת החלודות של המיטה ייללו
כשהשתפשפו על הרצפה.
תמיד חששתי מטירת קרלייל, אך עד לפני עשר דקות, חשבתי
שרוחות הרפאים היו מה שהפחיד אותי, לא התלמידים.
לא ילד בן שלוש-עשרה עם פנים כמו הפסל של 'הפאון הישן' –
יפיפה באופן חסר מאמץ, ומלכותי באופן בלתי אפשרי.
לא ווהן ספנסר.
גדלתי פה, ועד היום לא נתקלתי במשהו מפחיד כמו אותו ילד
אמריקאי נמהר.

אנשים אמרו שקרלייל היא אחת הטירות הכי רדופות בבריטניה. המבצר מהמאה השבע־עשרה היה כנראה בִּיתן של שתי רוחות רפאים. הראשונה נראתה על ידי משרת שננעל במרתף לפני כמה עשורים. הוא נשבע שהוא ראה את רוחה של מדאם טינדל שורטת את הקירות, מתחננת למים, וטוענת שהיא הורעלה על ידי בעלה. הרוח השנייה – של הבעל האמור, לורד טינדל – שהיה ככל הנראה משוטט במסדרונות בלילה, ומושיט יד לפעמים לסדר תמונה קצת עקומה, אף שהוא לא הזיז אותה בכלל.

אומרים שמדאם טינדל דקרה את ליבו של הלורד עם סכין סטייקים, וסובכה אותה ליתר ביטחון ברגע שגילתה שהיא הורעלה. האגדה מספרת שהוא רצה להתחתן עם המשרתת הצעירה שהכניס להיריון אחרי עשרות שנים של נישואים חשוכי ילדים למדאם. אנשים נשבעו שאת הסכין ניתן עדיין לראות בבית החזה של רוח הרפאים, משקשקת בכל פעם שהוא צחק.

עברנו לגור שם לפני עשור כשאבא פתח את מכינת קרלייל, בית ספר יוקרתי לאומנות שהכין תלמידים לקולג'. הוא הזמין את התלמידים המוכשרים והמבטיחים ביותר באירופה.

כולם באו. הוא היה אדגר אסטאליס בכבודו ובעצמו, אחרי הכול. הגבר שפסלו בגודל אדם של נפוליאון, הקיסר, עמד באמצע השאנז־אליזה.

אבל כולם גם פחדו מאותן שמועות על רוחות רפאים.

כל מה שהיה קשור למקום הזה היה מפחיד.

הטירה התנוססה מתוך עמק ברקשייר הערפילי, והצללית שלה התרוממה מעלה כמו חרבות שחורות סבוכות. קיסוס ושיחי שושנים גדשו את פני מעטפת האבן החיצונית של החצר, והסתירו שבילים סודיים שתלמידים התגנבו דרכם לעיתים קרובות בלילה. המסדרונות היו למעשה מבוך שהתפתל חזרה אל הסטודיו לפיסול.

ליבה של הטירה.

תלמידים הסתובבו בטרקלינים, זקופים, בלחיים סמוקות שנצרכו מהחורף האינסופי, והבעות מתוחות. מכינת קרלייל למחוננים לא

ראתה בעין יפה בתי ספר ציבוריים אחרים כמו איטון וקרייגקלואן. אבא אמר שמכינות רגילות עודדו אנשים בינוניים רפי שכל עם כפית זהב בפה, לא מנהיגים אמיתיים. המדים שלנו כללו גלימות שחורות עם המוטו של קרלייל תפור בחוטי זהב על הדש השמאלי:

Ars Longa, Vita Brevis

התרגום המילולי היה *אומנות ארוכה, חיים קצרים*. המסר היה ברור: הדרך היחידה לחיי נצח היא דרך אומנות. בינוניות היא תועבה. זה היה עולם של אדם לאדם זאב, וכולנו היינו כמו כלבי פרא קשורים ברצועות, רעבים, נואשים, ואידיאליסטים בצורה עיוורת. הייתי רק בת שתיים-עשרה ביום שראיתי את מה שלא הייתי אמורה לראות. הייתי התלמידה הצעירה ביותר בשיעורי הקיץ שמכינת קרלייל פתחה, ויווהן ספנסר היה הצעיר ביותר אחריי.

בהתחלה, קינאתי בילד עם העיניים החודרניות והקרות כסלע. בגיל שלוש-עשרה, הוא כבר עבד עם שיש. הוא לא הסכים ללבוש את הגלימה השחורה שלו, התנהג כאילו שלא היה צריך לציית לכללים כמו שאר התלמידים, וחלף על פני המורים מבלי להרכין ראש – דבר שלא נראה כמותו בבית הספר הזה.

אבי היה המנהל, ואפילו אני הרכנתי ראש.

ואם כבר, אז הרכנתי את הראש הכי נמוך.

אמרו לנו שאנו היינו שכבה משובחת מעל כל השאר, העתיד של האומנים ברחבי העולם. היה לנו כישרון, סטטוס, כסף והזדמנות. אך אם אנחנו היינו כסף, ווהן ספנסר היה זהב. אם אנחנו היינו טובים, הוא היה מבריק. וכשזרחנו? הוא בהק בעוצמה של אלף שמשות, וחרך הכול סביבו.

זה היה כאילו שאלוהים פיסל אותנו אחרת, התייחס בתשומת לב רבה יותר לפרטים כשיצר אותנו. עצמות לחייו היו חדות יותר מלהבי אזמל, עיניו היו בגוון החיזור ביותר של כחול בטבע, ושיערו היה שחור כדיו. הוא היה לכן כל כך שיכולתי לראות את הוורידים מתחת לעורו, אך פיו היה אדום כדם טרי – חם, חי, ומטעה.

הוא סקרן והרתיח אותי. אך בדיוק כמו כל השאר, שמרתי על

מרחק ממנו. הוא לא היה פה כדי להכיר חברים. הוא הפגין זאת היטב בכך שמעולם לא אכל בחדר האוכל או השתתף באף אירוע חברתי. עוד דבר שהיה לוֹוהן ולי לא היה? ההערכה של אבי. אני לא יודעת למה אדגר אסטאליס הגדול כרכר סביב איזה ילד מקליפורניה, אבל הוא כרכר, בכל זאת.

אבא אמר שוֹוהן יעשה משהו מיוחד. שיום אחד, הוא יהיה מיכלאנג'לו גדול. האמנתי לו.

ובשל כך, שנאתי את ווהן. למעשה, שנאתי את ווהן עד לפני חמש־עשרה דקות בדיוק, כשנכנסתי לחדר החושך כדי לפתח תמונות שצילמתי אתמול. עסקתי בצילום כתחביב, לא כאומנות. האומנות שלי התמקדה באסמבלז', יצירת פסלים מאשפה. אהבתי לקחת דברים מכוערים ולהפוך אותם ליפים.

להפוך דבר פגום למשהו חסר פגמים. זה העניק לי תקווה. רציתי שזה גם יעניק תקווה לכל דבר שלא היה מושלם.

בכל אופן, הייתי אמורה לחכות לאחד המורים שילוּוה אותי לחדר החושך. אלו היו הכללים. אבל הייתה לי הרגשה שהתמונות שצילמתי יהיו סתמיות בצורה נוראית. לא רציתי שאף אחד יראה אותן לפני שתהיה לי הזדמנות לצלם אותן מחדש.

זה היה אמצע הלילה. אף אחד לא היה אמור להיות שם. וכך, מפני שקינאתי בוֹוהן ספנסר בצורה קיצונית וכואבת כל כך, נכנסתי לתוך משהו שגרם לי להרגיש מבולבלת וכועסת עליו באופן מוזר.

במיטה, חבטתי לעצמי במצח כשנזכרתי בהתנהגות הטיפשית שלי בחדר החושך. מלמלתי "סליחה", טרקתי את הדלת, וברחתי חזרה לחדר שלי.

ירדתי במדרגות לקומה השנייה, שתי מדרגות בכל פעם, נתקלתי בפסל של לוחם, פלטתי צווחה, והסתובבתי למסדרון שהוביל למגורי

הבנות. כל הדלתות נראו זהות, והראייה שלי הייתה מעורפלת מדי מהפאניקה שחשתי, בזמן שמיהרתי למצוא את החדר שלי. פתחתי דלתות, דחפתי את הראש פנימה וחיפשתי את השמיכה הלבנה המוכרת שאימא סרגה לי כשהייתי תינוקת. ועד שהגעתי לחדר שלי, כמעט כל בת באגף קיללה אותי על שהפרעתי לה לישון.

צללתי לתוך המיטה, ושם נשארתי, חבויה מתחת לשמיכה שלי.

הוא לא יכול למצוא אותך.

הוא לא יכול להיכנס למגורים של הבנות.

אבא יסלק אותו אם הוא ייכנס, גאון או לא.

ואז קול צעדים של נעליים יקרות שפסעו במסדרון גרם לליבי לזנק לגרונני. אחד השומרים שָׁרַק שיר ערש בחושך. שמעתי חבטה אלימה וקולנית. גניחה גרונית נשמעה מכיוון הרצפה מחוץ לחדר שלי. התכרבלתי לכדור קטן יותר, והאוויר שקשק בריאותי כמו מטבע בצנצנת זכוכית ריקה.

דלת החדר שלי נפתחה בחריקה. הרגשתי משב של רוח מגיע מכיוונה, כזה שגרם לשיעורות בזרועותיי לסמור. גופי נמתח כמו גוש של חמר יבש, קשה אך שבירי.

"פנים חיוורות. לב שחור. מורשת מוזהבת."

ככה שמעתי פעם את דוד הארי – הידוע גם כפרופסור פיירהרסט בין הקירות הללו – מתאר את ווהן לאחד הקולגות שלו.

לא ניתן היה לטעות באנרגיה שווהן ספנסר הכניס לחדר, זה שאב כל דבר אחר כמו שואב אבק. האוויר בחדרי נעשה לפתע סמיך מִסְכְּנָה. זה היה כמו לנסות לנשום מתחת למים.

הרגשתי את הברכיים שלי מתנגשות זו בזו תחת השמיכה כשהעמדתי פנים שאני ישנה. הקיצים בטירת קרלייל היו לחים בצורה בלתי נסבלת, ולבשתי גופייה ומכנסיים קצרים.

הוא זו בחשיכה, אך לא יכולתי לשמוע אותו, וזה הפחיד אותי עוד יותר. המחשבה שהוא עלול להרוג אותי – ממש לחנוק אותי למוות – חלפה בראשי. לא היה לי ספק שהוא עילף את השומר שהסתובב במסדרונות שלנו בלילה כדי לוודא שאף אחד לא הפר את

העוצר או השמיע רעשים טיפשיים של רוחות רפאים כדי להפחיד את התלמידות האחרות. שום אש לא הייתה גדולה וצורבת כמו זו שנולדה מהשפָּלָה, ומה שהייתי עדה לו הלילה הביך את ווהן. אפילו שנחפזתי לעזוב, ראיתי את זה על פניו.

ווהן מעולם לא הרגיש אי־נוחות. הוא הרגיש נוח בעורו, ואת היהירות שלו הוא חבש כאילו הייתה כתר.

הרגשתי את השמיכה מתגלגלת במורד גופי, מכתפיי לקרסוליי בתנועה אחת מדויקת. שני כרובי הניצנים של שדיי – כמו שאחותי הבכורה פופי קראה להם – הזדקרו דרך החולצה שלי, ללא חזיית הספורט, והוא יכול היה לראות אותם. עצמתי את עיניי חזק יותר.

אלוהים. למה הייתי חייבת לפתוח את הדלת הארורה? למה הייתי חייבת לראות אותו? למה הייתי חייבת להציב את עצמי על הרדאר של אחד הנערים המחוננים ביותר בעולם?

הוא נועד לגדולה, ואני נועדתי לכל מטרה שהוא יחשוב שמתאימה לי.

הרגשתי את אצבעו נוגעת בצד צווארי. היא הייתה קרה ויבשה מפיסול. הוא העביר אותה במורד עמוד השרדה שלי, כשעמד מעליי וצפה בי, בזמן ששנינו, באופן מעורר רחמים, מעמידים פנים שאני ישנה. אך הייתי ערה לחלוטין, והרגשתי הכול – את האיום שקרן ממגעו, והניחוח שלו, של אבן מגולפת וגשם, והתחושה המתוקה והמעומעמת של מה שאחר כך התגלה כלהב. דרך החרכים הצרים של עיניי העצומות, יכולתי לראות את הדרך שבה הוא הטח את ראשו כשצפה בי.

בבקשה. לא אגלה לאף אחד.

תהיתי, אם הוא היה מאיים כל כך בגיל שלו־עשרה, איך הוא יהיה כגבר בוגר? קיוויתי שלא אגלה לעולם, אף שהייתה לי הרגשה שזו לא תהיה הפגישה האחרונה שלנו. הייתה כמות מוגבלת של צאצאי מיליארדרים שיהפכו לאומנים מפורסמים בעולם הזה, וההורים שלנו הסתובבו באותם חוגים חברתיים.

פגשתי את ווהן פעם אחת עוד לפני שהוא בא ללמוד פה, כשהוא

נפש בדרום צרפת עם משפחתו קיץ אחד. הוריי אירחו אירוע טעימת יינות לצדקה, וברון ואמיליה ספנסר השתתפו. הייתי בת תשע; ווהן היה בן עשר. אימא מרחה עליי קרם הגנה, חבשה לראשי כובע מכוער והכריחה אותי להישבע שלא איכנס לים כי לא ידעתי לשחות.

כך התבוננתי בו בסופו של דבר על החוף תחת שמשיהייה כל החופשה, בין דפדוף לדפדוף בספר פנטזיה שקראתי. ווהן חתר בגלים עם גופו הכחוש – רץ ישירות לתוכם בפראות של לוחם רעב – וגרר מדוזות מהים התיכון חזרה לחוף. הוא החזיק בהן מלמעלה, כדי שלא יצרבו אותו. יום אחד הוא דקר אותן במקלות ארטיקים עד שהיה בטוח שהן מתות, ואז חתך אותן, ומלמל לעצמו שמדוזות תמיד נחתכו לחצאים מושלמים, לא משנה איך חתכת אותן.

הוא היה מוזר. אכזרי ואדיש. לא הייתה לי שום כוונה לדבר איתו. ואז, במהלך אחד מהאירועים המפוארים הרבים של אותו שבוע, הוא התגנב מאחורי מזרקה שעליה ישבתי ונשענתי, כשקראתי ספר, ובצע לשניים עוגיית בראוני שוקולד, שכנראה גנב לפני ארוחת הערב. הוא הושיט לי חצי, מבלי לחייך.

גנחתי כשלקחתי אותה ממנו, כי עלתה בי מחשבה טיפשית שעכשיו אני חייבת לו משהו. "אימא תחטוף התקף לב אם היא תגלה," אמרתי לו. "היא אף פעם לא נותנת לי לאכול סוכר." ואז דחפתי את כל העוגייה לפה, ונלחמתי בנוזל הדביק על לשוני, ובנוגט העשיר שציפה את שיניי.

הפה שלו, שהתעגל כמורת רוח, עיוות את תווי פניו המאופקות. "אימא שלך מבאסת."

"אימא שלי הכי טובה בעולם!" הכרזתי בסערה. "חוץ מזה, ראיתי אותך דוקר מדוזות עם מקלות. אתה לא יודע שום דבר. אתה ילד רע." "למדוזות אין לב," הוא אמר, כאילו שזה בסדר. "בדיוק כמוך." לא הצלחתי לעצור את עצמי מללקק את אצבעותי, כשנעצתי מבט בחצי הבראוני שהחזיק בידו.

הוא זעף, אך משום מה, לא נראה כועס מהעלבון שלי. "וגם אין להן מוח. בדיוק כמוך."

בהיתי קדימה, והתעלמתי ממנו. לא רציתי להתווכח ולעשות סצנה. אבא יכעס אם ארים את הקול. אימא תתאכזב, ואיכשהו זה היה גרוע יותר.

"כזו ילדה טובה," הקניט ווהן, ועיניו נצצו בשוכבות. במקום לקחת ביס מהבראוני שלו, הוא העביר לי את החצי השני.

לקחתי אותו, ושנאתי את עצמי שהתקפלתי.

"כזו ילדה טובה, הגונה ומשעממת."

"אתה מכוער." משכתי בכתפיי. הוא לא היה מכוער, באמת. אבל רציתי שהוא יהיה.

"מכוער או לא, אני עדיין יכול לנשק אותך אם ארצה, ואת תיתני לי."

נחנקתי מהקקאו העשיר שבפי, והספר שלי נפל לאדמה ונסגר בלי סימניה. אוף.

"למה שתחשוב דבר כזה?" הסתובבתי אליו, מזועזעת.

הוא רכן קרוב יותר, והצמיד את החזה שלו לשלי. היה לו ריח של משהו זר ומסוכן ופראי. של חופים זהובים בקליפורניה, אולי.

"כי אבא שלי אמר לי שבנות טובות אוהבות בנים רעים, ואני רע.

ממש רע."

ועכשיו, היינו פה שוב. מתעמתים זה עם זה. הוא ממש לא היה מכוער, לצערי הרב מאוד, והוא נראה כמתלבט מה לעשות עם הסוד החדש שחלקנו.

"להרוג אותך? לפגוע בך? להפחיד אותך?" הוא תהה, והקריין עוצמה אכזרית.

הגרונ שלי נלחם בגוש שסירב להיבלע.

"מה כדאי לי לעשות איתך, ילדה טובה?"

הוא זכר את שם החיבה שלי מאותו יום בחוף. וזה החרף את הכול, איכשהו. עד עכשיו, התנהגנו כאילו שלא הכרנו זה את זה בכלל.

ווהן התכופף כך שפניו היו מול שלי. יכולתי להרגיש את נשימתו החמה – הדבר החם היחיד בו – על הגרון שלי. הגרון שלי התייבש, וכל נשימה עברה בו כמו להב חד. ועדיין, המשכתי עם ההצגה.

אולי אם הוא יחשוב שאני הולכת מתוך שינה, הוא לא ישחרר עליי את זעמו.

"עד כמה את טובה בשמירת סודות, לנורה אסטאליס?" קולו נכרך סביב צווארי כמו לולאה.

רציתי להשתעל. הייתי חייבת להשתעל. הוא הפחיד אותי. שנאתי אותו בחום ובתשוקה של אלף שמשות בוערות. הוא גרם לי להרגיש כמו פחדנית ומלשנית.

"אה, כן. אם את פחדנית מספיק להעמיד פנים שאת ישנה, אז את מספיק טובה כדי לשמור סוד. זה הקטע בך, אסטאליס. אני יכול לרסק אותך לאפר, ולצפות בגרגירים שלך רוקדים לרגליי. קופת קרקס קטנה שלי."

אולי שנאתי את ווהן, אבל שנאתי את עצמי יותר על שלא התעמתתי איתו. על שלא פקחתי עיניים וירקתי לו בפנים. על שלא שרטתי אותו ועקרתי את עיניו הכחולות הלא טבעיות ממקומן. על שלא הקנטתי אותו על כל הפעמים שהוא הקניט את כולנו במכינת קרלייל.

"דרך אגב, העפעפיים שלך זזים," הוא אמר בצניניות, וצחקק. הוא הזדקף, והאצבע שלו נעצרה לרגע בבסיס עמוד השדרה שלי. הוא נקש באצבעותיו, והשמיע צליל שבירה. כמעט זינקתי מתוך עורי, ופלטתי גניחה מבוהלת. עצמתי עיניים חזק יותר, והמשכתי להעמיד פני ישנה.

הוא צחק.

הממזר צחק.

הוא ויתר לי לעת עתה? הוא יתחיל לבדוק מה איתי מעתה ואילך? גיב אם אפתח את הפה שלי? הוא היה כל כך לא צפוי. לא הייתי בטוחה איך החיים שלי ייראו בבוקר.

ואז הבנתי שאני אולי ילדה טובה, אבל ווהן לא העריך את עצמו מספיק לפני שלוש שנים.

הוא לא היה ילד בכלל. הוא היה אל.

זמן קצר לאחר מה שקרה במהלך חופשת הקיץ בטירת קרלייל, איברתי את אימא. האישה שפחדה כל כך שאישרף בשמש או שאפצע את הברך שלי הלכה לישון ולא התעוררה. דום לב. מצאנו אותה שוכבת במיטה כמו נסיכת דיסני מקוללת, עם עיניה עצומות, והחיוך הקטן והוורוד, המלא תוכניות לבוקר, עדיין על פניה.

היינו אמורים לעלות על יכטה לסלונקי באותו יום, טיול בעקבות אוצרות היסטוריים שמעולם לא הגיעו ליעדם.

זו הייתה הפעם השנייה שבה רציתי להעמיד פנים שאני ישנה בזמן שחיי התדרדרו בצורה נוראית – בלי שום סיבה, אלא רק כי היה אפשר. לצלול ראש לתוך רחמים עצמיים היה מפתה מאוד, אבל עצרתי בעד עצמי.

היו לי שתי אפשרויות: להישבר, או לבנות גרסה חזקה יותר של עצמי.

בחרתי באפשרות השנייה.

ועד שאבא החל לעבוד ב'טודוס סנטוס' שנתיים לאחר מכן, לא הייתי אותה ילדה שהעמידה פנים שהיא ישנה כשהתעמתו איתה. פופי, אחותי הבכורה, הצטרפה אליו בקליפורניה, אבל אני ביקשתי ממנו לתת לי להישאר בקרלייל.

נשארתי עם האומנות שלי והתחמקתי מוזהן ספנסר, שלמד בתיכון 'אול סיינטס' בצד השני של האוקיינוס. ניצחון לשני הצדדים, נכון? אבל עכשיו, אבא התעקש שאבלה את השנה האחרונה בלימודים איתו ועם פופי בדרום קליפורניה.

הקטע הוא, שהלני החדשה הזו לא העלימה עין מוזהן ספנסר. כבר לא הייתי פחדנית.

איברתי את האבדה הגדולה ביותר שיש ושרדתי. שום דבר לא הפחיד אותי יותר.

אפילו לא אל זועם.

פרק 2

וזהו

לנורה, 17; וזהו, 18

נולדתי עם תיאבון בלתי נלאה להרס.

זה לא היה קשור למה שקרה לי.

לסיפור חיי.

להורי.

ליקום המזדויז.

הייתי מתוסבך, סבוך ומלא קשרים כפקעת. עם חוטי מתכת במקום ורידים. קופסה שחורה ריקה במקום לב. וראייה ממוקדת כלייזר כדי לקלוט חולשות במקום אישונים.

אפילו כשחייכתי כילד, הלחיים והעיניים שלי כאבו. הייתה לזה הרגשה לא טבעית, מפחידה. הפסקתי לחייך בגיל מוקדם מאוד.

ועל פי האופן שבו השנה האחרונה שלי בתיכון החלה, חיוכים לא היו בשבילי גם בעתיד.

"נשום עשיר נשימות עמוקות ומטהרות," יכולתי כמעט לשמוע

בראשי את אימי מפצירה בקולה הרגוע והמתוק.

ובפעם הראשונה בקיומי האומלל, הקשבתי. להכניס אגרוף בכל

לוקר במסדרון היה כנראה הדרך הטיפשית ביותר לגרום לסילוקי מבית הספר, ובמקביל לשבור כל עצם בידי השמאלית ולחסל את הקריירה שלי תוך כדי.

לא שהייתי פה בגלל המוחות החדים של מלמדיי – או גרוע מזה, התעורה המיותרת. אך להבדיל מהחבר חסר המוח הכי טוב שלי, נייט קול, לא היה לי כפתור אדום ונוצץ של הרס עצמי שהשתוקקתי ללחוץ עליו.

אחת.

שתיים.

שלוש.

ש... יזדיין החרא הזה. לא.

לנורה אסטאליס הייתה פה בכבודה ובעצמה. חיה, בועטת, ובאזור המיקוד שלי. בממלכה שלי. הדחקתי את קיומה ותחבתי אותו למגירה במוחי, שבדרך כלל שמרתי לפורנו בלתי מספק ושיחות חולין סתמיות עם בנות לפני שהן הורידו את ראשן כדי למצוץ לי את הזין.

אבל זכרתי אותה. ועוד איך זכרתי אותה. הקופה הקטנה המרקדת שלי. מרצה כל כך שיכולת לגרום לה למצוץ למחבט בייסבול לו היית מבקש, ואפילו לא בנחמדות. ככל הנראה זו הייתה תכונה חיובית במין היפה, אך ילדה טובה הייתה כנועה וטהורה מדי לטעמי.

אז, היה לה שיער צהוב כמו חוטי זהב, סניקס מבריקים, והבעה מפוחדת שאמרה בבקשה-אל-תפגע-בי. הגלימה של קרלייל גרמה לה להיראות כמו החברה החנונית של הרמיוני גריינג'ר. ללנורה אסטאליס, שנבחרה כמתאימה ביותר למות ממשיתכת-תחתונים-אחורית במכה אחת, הייתה תכונה מעצבנת להיראות תמיד הגונה, חסודה וצדקנית בצורה פתטית.

ועכשיו? עכשיו היא נראתה... שונה.

לא התרשמתי במיוחד מהחרא השחור שהיא מרחה על העיניים שלה ומהבגדים הגותיים. הם היו סתם הסוואה לכך שהיא הייתה חסרת עמוד שדרה, ושככל הנראה תחרבן בתחתונים ברגע שמישהו יזרוק מילה גסה בסביבתה.

ילדה טובה עמדה ליד הלוקר החדש שלה, ושיערה היה כעת שחור פחם. היא מרחח שכבה נוספת של איילינר (היא הייתה צריכה את זה כמו שאני הייתי צריך עוד סיבות לשנוא את העולם) בזמן שבהתה במראת כיס שהייתה דבוקה לדלת הלוקר שלה מבפנים. היא חבשה כובע צמר של המותג "אוביי", אבל תיקנה את זה בעזרת טוש, כך שהמילה הפכה כעת ל'דיסאוביי'.

איזו מורדת מזדיינת. שמישהו יודיע לרשויות לפני שהיא תעשה משהו ממש משוגע כמו לאכול אוכמניות לא אורגניות בקפיטריה. "היי, ילד תחת חמוץ שכמוך, מה קורה?" ניט, החבר הכי טוב, השכן ובן דודי, וחלאה במשרה מלאה, טפח על כתפי מאחור וחייב אותי כמו אח. השארתי את עיניי על נקודה בלתי נראית מלפנים, והתעלמתי ממנו ומאסטאליס. עם כל הכבוד ללנורה – ולא היה לי שום כבוד – היא לא זכתה בכבוד שבלקבל את תשומת ליבי. אמרתי לעצמי להזכיר לה איפה היא עומדת.

או, במקרה שלה, כודעת על הברכיים.

עדיין זכרתי את האופן שבו שהיא הגיבה כשהתגנבתי לחדרה באותו לילה. איך שהיא רעדה תחת האצבע שלי, שבירה כמו בוכת חרסינה, שהתחננה כמעט שירסקו אותה. לרסק אותה אפילו לא עמד לגרום לי להרגיש את ה'היי' הרגיל. זה היה כמו לקחת ממתק מתינוק. לא הייתה שום נדיבות מאחורי ההחלטה שלי לרחם עליה. הייתי אדם פרגמטי מטבעי.

והייתה לי מטרה.

והיא לא תעמוד בדרכי להשיג אותה.

סיכון. תגמול. חזרתיות.

לפגוע בה היה מיותר. אסטאליס דאגה לשמור על הפה הקטן והוורוד שלה סגור כל השנים האלה – מהפחד. ידעתי שהיא לא הלשינה, כי בדקתי. היו לי עיניים ואוזניים בכל מקום. היא דאגה לא להגיד את שמי בכלל, וכשאחותה באה לחיות פה בשנה השנייה שלה בתיכון, היא נשארה באנגליה, כנראה משום שהיא רעדה מפחד ממני וממה שעמדתי לעשות לה. יופי. זה התאים לי.

אבל אותו אמון שברירי הופר ברגע שראיתי אותה פה.
בממלכה שלי.

סוס טרויאני עם בטן מלאה בזיכרונות רעים ובולשיט.
"אתה מתנהג כמו זין עוד יותר גדול היום," ציין נייט, ובחן אותי
כשהעביר את אצבעותיו בשיערו, שנראה כאילו יצא מפרסומת לשמפו
והיה בצבע של טוסט מרוח בחמאה. הוא היה הקוורטרבק הכוכב, מלך
הנשף, והבחור הכי פופולרי בבית הספר.
היי, אם זה מה שעזר לו לישון יותר טוב בלילה והרגיע את תסביך
הילד המאומץ שלו.

"אני מופתע שאתה מסוגל לראות משהו דרך ערפל הפלוצים
המתחסדים שלך," לגלגתי, כשנעצרתי מול הלוקר שלי ופתחתי אותו.
מרחק של שישה לוקרים בלבד מאסטאליס, הבחנתי. קארמה
הייתה זונה רצינית.

נייט נשען על לוקר סמוך, ובחן אותי בתשומת לב. הוא חסם בלי
כוונה את המראה של לנורה מעיניי. ועדיף. תלבושת הרוברט סמית
שלה לא בדיוק הוסיפה סקס אפיל להופעה הסתמית הזאת שלה.
"אתה בא למסיבת החזרה ללימודים של אראבלה הערב?"
"אני מעדיף שכריש רעב ימצוץ לי את הזין."

אראבלה גארופאלו הזכירה לי את הכלבלבים הקטנים ההם עם
קולרי היהלומים הוורודים והנביחות הצווחניות, שמדי פעם נשכו
לך את התחת והשתינו מרוב התרגשות. היא הייתה רעה, נואשת,
פטפטנית, והכי גרוע – נלהבת מדי להציע לי מציצות.

"למה שלא תבקש מהיזל למצוץ לך את הזין? היא בדיוק התקינה
פלטה בשיניים, ככה שזה כמעט אותו הדבר," הציע נייט באדיבות,
כשהוציא את בקבוק המים מילקוט המעצבים שלו ולגם ממנו.
ידעתי שיש בתוך זה וודקה. הוא כנראה גם בלע כמה כדורי אוקסי
לפני שהגיע לפה. המניאק גרם להאנטר אס' תומפסון להיראות כמו
נער בצופים.

"אלכוהול לפני עשר בבוקר?" שפתיי התרוממו בגיחוך עצל.
מכתבי אהבה ותמונות פולארויד בעירום נשפכו מהלוקר שלי בנהר

שהעיד על ייאוש נעורים. לאף בחורה לא היה האומץ לבוא לדבר איתי. אספתי הכול והשלכתי את זה לפח סמוך, מבלי לנתק קשר עין עם נייט. "חשבתי שלהיות בתול בגיל שמונה־עשרה כיסה את מכסת העליבות שלך לשנה האחרונה בתיכון."

"תאכל חרא, ספנסר." הוא לגם עוד לגימה.
"ואם אעשה זאת, תהיה מוכן לעוף מפה? כי במקרה הזה, אני מתפתה לנסות."

טרקתי את הלוקר שלי. נייט לא ידע על הנורה אסטאליס. לגרום לאחרים לשים לב אליה לא היה חלק מהאג'נדה שלי. ברגע זה, היא הייתה חריגה גותית עם אפס מוניטין או סטטוס חברתי כלשהו, וכך היא תישאר במסדרונות האלה, אלא אם כן אפגין שבריר כלשהו של רגש כלפיה.

שרך אגב – אזהרת ספוילר – לא היה לי בכלל.
"אל תתחצף, ספנס."

"אני חוצפן כמו חרא מעופש בן חמישה ימים." הרמתי את תיק הגב שלי לכתפי. כמה שזה נכון.

"דוחה, גבר. זה שיש לך את לונה, דריה ואותי כחברים לא באמת הופך אותך לאנושי כמו שההורים שלך קיוו שיקרה. זה כמו לשים כובע קטן על אוגר. חמוד, אבל חסר תועלת."

בהיתי בו בחוסר הבעה. "אתה בכלל מדבר באנגלית עכשיו? תכניס משהו שומני לפה ובקבוק שלם של מים לפני שכולם יחטפו הרעלת אלכוהול רק מהנשימות שלך."

"איך שבא לך. עוד יותר בשר אנגלי משובח בשבילי." נייט נופף אליי בביטול כשהחל ללכת בצעדים נמרצים.

נדתי בראשי כשהלכתי אחריו. כאילו שהוא יעשה משהו עם הבשר האמור שהוא. מכל הבחינות, הבחור היה טבעוני בכל הנוגע לכוס ובתול יותר משמן זית אורגני. הוא רצה לטבול את הזין שלו בחור אחד, וחור אחד בלבד. שהיה מחובר ללונה רקסרות, אוהבתו מילדות, שהייתה בקולג', קילומטרים מפה – ובתקווה שהייתה פחות פתטית ממנו והזדיינה.

אף שלא היה ספק שהבשר האנגלי שנייט התכוון אליו בפואטיות היה לנורה, וזה אומר שנוכחותה בתיכון 'אול סיינטס' כבר משכה תשומת לב.

יכולתי לראות למה אחותה הבכורה, איך־קוראים־לה אסטאליס, הייתה להיט עם הבחורים. ראיתי אותה בסביבה. היא נראתה כמו הבלונדיניות התוססות שמשתגעות על כמויות של תשומת לב, ושוויתרה על נשמתה תמורת זוג נעלי עקב אדומות.

"הבחורה האנגלייה היחידה שאני מעוניין לפגוש היא מדרגט תאצ'ר." תחבתי מסטיק מנטה לפה, ודחפתי עוד אחד לפה של נייט ללא הסכמתו. נשמת המל גיבסון שלו הייתה דליקה כל כך שהוא יכול היה להציית את כל בית הספר אם הוא היה מדליק ג'וינט.

"היא מתה, אחי." הוא לעס בצייתנות, וזעף.

"בדיוק," אמרתי, והעברתי את רצועת תיק הגב שלי לכתף השנייה רק כדי לעשות משהו עם הידיים. השעה הייתה רק תשע וחצי, והיום הזה כבר היה הכי מסריח ביקום.

נייט נשאר דבוק לצידי, אף שהשיעור הראשון שלו לא היה כמו שלי. הפסקתי ללכת. "אתה עדיין פה. למה?"

"לנורה." הוא פתח את בקבוק ה"מים" שלו שוב, ולגם עוד לגימה נדיבה.

"לזרוק שמות אקראיים באוויר זו לא שיחה, נייטי. בוא נתחיל עם משפט שלם. תחזור אחריי: אני. חייב. מרכז. גמילה. וגם. זיון. רציני." "אחותה לוחטת יותר מווסאבי של פופי אסטאליס." נייט התעלם מהירידה שלי עליו. "היא בשנה האחרונה בתיכון, בדיוק כמונו. מקרינה אנרגיה של ילדה טובה." הוא שחרר חיוך מרושע, הסתובב, והעביר את עיניו על גופה הלבוש שחורים. היא הייתה במרחק של כמה מטרים מאיתנו, אך לא שמעה אותנו בתוך כל ההמולה. "אבל אני יכול לראות את הניבים המחודדים שלה. היא רוצחת מלידה, זאתי."

פופי. ככה קוראים לה. אה, הייתי קרוב.

לנורה הייתה צעירה ממנה בשנה, ואם היא הייתה בשנה האחרונה

שלה בתיכון עכשיו, זה אומר שהיא קפצה כיתה. חנונית ארוורה.
לא מפתיע.

נייט המשיך את הדיווח שלו.

"אבא שלהם הוא אומן ידוע – מנהל את המכון הפלצני לאומנות
ההוא במרכז העיר. האמת? אני משעמם את עצמי למוות כשאני
חוזר על המידע הזה בשבילך, אז בוא פשוט נגיע לנקודה – הכבשה
השחורה של המשפחה הגיעה לפה לשנה הקרובה, וכולם רוצים
חתיכה מהטליה הזו."

המטפורות על בשר הלכו והפכו למלחיצות יותר משנייה לשנייה.
חוץ מזה, ידעתי היטב מי זה אדגר אסטאליס.

"אני מניח שזה הקטע שבו אני אמור להעמיד פנים שזה מעניין
אותי." הלסת שלי התכווצה והשיניים שלי חרקו. הוא שיקר. אין סיכוי
שמישהו רצה לגעת בלנורה. היא הייתה רחוקה מהמראה הבחורה
החתיכה הקונבנציונלית. הסחבות השחורות. האיילינר. הפירסינג
בשפה. למה לא לעשות כבר ביד מול פוסטר של מרילין מנסון
ולשמור את הקונדרום?

נייט גלגל עיניים בתיאטרליות.

"גבר, אתה ממש מכריח אותי לאיית לך את זה. דאיתי אותך אוכל
את ה'נערה בהפרעה' עם העיניים שלך." הוא טפח על כתפי כמו איזה
מנטור זקן וחכם. "יהיה לך מזל אם היא לא נכנסה להיריון אחרי
המבטים המזדיינים ההם שלך."

"היא נראתה לי מוכרת, זה הכול."

וזה נכון, כי ציפיתי שהיא תופיע כבר מהשנייה שבה אחותה ואביה
נחתו בעיירה הזו.

בבית הספר.

בחדר הכושר.

במסיבות.

זה אפילו לא היה הגיוני, אבל עדיין חיפשתי – אפילו במסיבות
שלי, שבהן אורחים לא מוזמנים לא התקבלו בברכה. היא הייתה צל
שחור שהלך אחריי לכל מקום, ומאז ומעולם ניסיתי שיהיה לי יתרון

בקשר הדמיוני שלנו. פאק, אפילו חרשתי את האינסטגרם המטומטם שלה וגיליתי במה היא צפתה ולמה היא הקשיבה, רק כדי שאוכל להבין את העולם התרבותי שלה יותר טוב ולשבור אותה, במידת הצורך. ו... הצורך הגיע.

החלטתי בו במקום שלמרות הסטטוס של נייט כחבר הכי קרוב שלי, אני לא מתכוון לספר לו שהכרתי אותה. זה רק יסבך את המצב, ויקרב את הסוד שלי עוד סנטימטר לעבר היציאה אל האור. וגם ככה, האמת שרטה אותי, והשאירה חבורות של מציאות מטרידה. לפעמים, בלילות רעים, התפתיתי לספר להורי מה קרה לי. הם היו הורים טובים, אפילו האני המחורבן שלי היה חייב להודות. אך בסופו של דבר, זה הסתכם בזה: אף אחד לא יכול היה לקחת ממני את הכאב שלי. אף אחד.

אפילו לא ההורים הארורים הכמעט־מושלמים, האוהבים, הדואגים, המיליארדרים ובעלי השררה שלי.

הגענו לעולם הזה לבד, ונמות לבד. אם נחלה, נילחם בזה לבד. ההורים שלנו לא שם כדי לעבור טיפולי כימותרפיה בשבילנו. הם אינם אלה שמאבדים את שיערם, מקיאים את נשמתם, או חוטפים מכות רצח בבית הספר. אם אנו עוברים תאונת דרכים, הם לא אלה שמאבדים דם, נלחמים על חייהם על שולחן הניתוחים, ומאבדים איבר. 'אני פה בשבילך' זה אחד המשפטים הכי מטופשים שאי פעם שמעתי מישהו אומר.

הם לא היו שם בשבילי.

הם ניסו. והם נכשלו. אם אתה רוצה להסתכל על המגן העוצמתי ביותר שלך, על האדם היחיד שאתה תמיד יכול לסמוך עליו, תסתכל במראה.

אני הייתי בקטע של לנקום את הכאב שלי בעצמי, והיה חוב שהייתי צריך לגבות.

עמדתי לגבות אותו. בקרוב.

ובכל הקשור להורי, הם אהבו אותי, היו מודאגים בגללי, היו מוכנים למות בשבילי, בלה בלה פאקינג בלה. אם אימא שלי הייתה

יודעת מה רץ לי בראש, מה כאמת קרה באותו יום במכירה הפומבית בגלריה הפריזאית, היא הייתה מבצעת רצח ברם קר.

אבל זה היה התפקיד שלי.

והתכוונתי ליהנות מזה.

"אז אתה אומר לי שאתה לא חושב שלנורה אסטאליס חתיכה?"

נייט נענע את הגבות שלו, והתרחק מהלוקרים כדי ללכת איתי.

בחנתי אותה שוב. היא איזנה את ספרי הלימוד שלה על מותנה כשצעדה לעבר המעבדה, לא הצמידה אותם לבית החזה שלה כמו שאר הנערות הסנוביות של תיכון 'אול סיינטס'. היא לבשה חצאית מיני שחורה מג'נס שהייתה הרבה יותר קצרה מהפיוז שלי, גרבינוי רשת שהיו קרועים בברכיים ובתחת, ומגפיים צבאיים שנראו מרופטים יותר משלי. אפילו פירסינג במחיצת האף ובשפתיים לא יכלו להכתים את המראה הביישן שלה. היא פוצצה את בלון כמסטיק הוורוד שלה, ובהתה קדימה, התעלמה מקיומי או לא הבחינה בי כשחלפה.

היופי שלה – אם אפשר לקרוא לזה ככה – הזכיר לי יופי של ילדה. אף כפתור קטן, עיניים כחולות גדולות עם נקודות ירוקות וזהובות, ושפתיים ורודות צרות. לא היה שום דבר לא בסדר בפנים שלה, אבל גם לא היה בהן משהו מושך מדי. בים של בנות קליפורניה שזופות עם שיער נוצץ, עם גופים עשויים נצנצים, שרירים וקימורים, ידעתי שהיא לא תבלוט – בצורה חיובית בכל אופן.

קימרתי גבה, וחלפתי על פניו לכיתה. נייט בא אחריי.

"אתה שואל אם הייתי נותן לה למצוץ לי את הזין? כנראה, תלוי

במצב רוח שלי וברמת השכרות."

"אוי, כמה נדיב מצידך. למען האמת, לא שאלתי אותך את זה

כלל. רציתי להגיד לך שלנורה, כמו אחותה, מחוץ לתחום בשבילך."

"אה, כן?" זרקתי לו עצם, כדי שיהיה משועשע. הגיהינום יקפא

לפני שאקבל הוראה מנייט קול. או כל אחד אחר אם כבר.

"אתה לא יכול לשבור את הלב לאף אחת מבנות אסטאליס. אימא

שלהן מתה לפני כמה שנים. הן עברו תקופה קשה, והן לא צריכות

שאתה והיחס הדוחה שלך ימרר להן את החיים. כי במקרה זה התחביב

הכי אהוב עליך. אז אני אומר לך שאדפוק לך את הצורה אם תיגע בהן. במיוחד בזו שנראית מורבידית. אתה מבין מה אני אומר לך פה?"

אימא של לנורה מתה?

איך לא שמעתי על זה כשפופי עברה לפה?
אה, נכון. הזיז לי מקיומה קצת פחות משהזיז לי מהמסיבות המטומטמות של אראבלה.

ידעתי שהאימא לא עברה עם אדגר ופופי, אבל חשבתי שהם התגרשו או שהיא נשארה עם הילדים המוכשרים באנגליה.

אימהות היו נושא רגיש בשביל נייט בשל סיבות רבות יותר משיכולתי לספור. ידעתי שהוא יתייחס לזה כעלבון אישי אם אשבור בכוונה את ליבה הקטן של הילדה הטובה. למזלו, היה לי עניין מועט מאוד באיבר הזה, או בבחורה שסחבה אותו בבית החזה שלה.

"אל תדאג, מגן זונות שכמוך. לא אזיין אותן." פתחתי את הדלת לכיתה שלי ונכנסתי פנימה בסערה מבלי להסתכל בכלל על נייט. ההבטחה הכי קלה שאי פעם הבטחתי.

כשהתיישבתי והבטתי לעבר הדלת, ראיתי אותו דרך החלון, מעביר אגודל לאורך הגרון שלו, מאיים להרוג אותי אם אפר את המילה שלי.

אבא שלי היה עורך דין, וסמנטיקה הייתה מגרש המשחקים שלו.

אמרתי שלא אזיין אותה.

לא אמרתי שלא אתעסק איתה.

אם ללנורה הגיע פליק פומבי בתחת כדי לוודא שהיא תיישר קו, אז התחת שלה עמד להיות ארום.

והוא עמד להיות שלי, בוודאות.

ההזדמנות לדחוק לפינה את לנורה אסטאליס הגיעה שלושה ימים לאחר מכן. הברזתי מהמסיבה של אראבלה, ולא הופתעתי לשמוע

שגם לנורה לא הגיעה. אבל אחותה, פופי, הייתה שם – רקדה, שתתה, הסתובבה בין אנשים, ואפילו עזרה לאראבלה ואליס לנקות את כתמי הקיא והזרע לאחר מכן.

לנורה לא נראתה לי נערת מסיבות. היה לה גן מוזר, כזה שגרם לה לבלוט כמו עצם בגרון לכל מקום שאליו היא הלכה, אפילו בלי בגדי המליפיסנט שלה. ידעתי את זה כי גם אני הייתי כזה. היינו עשבים שוטים, שגדלו מתוך הבטון, והרסו את הנוף הגנרי של עיירת מועדון היכסות הזו.

ביום הראשון, הברזתי מהשיעור האחרון שלי ועקבתי אחרי המכונית שלה כשהלימודים הסתיימו, רק כדי לראות איפה היא גרה. היא נהגה בליסטר סטורם שחורה – שהייתה רחוקה שנות אור מהמיני קופר של אחותה – וחטפה צפצופים חמש פעמים על שלא פנתה ימינה ברמזור אדום. פעמיים היא הושיטה אצבע משולשת לנהג האחר. פעם אחת היא נעצרה בחניה כפולה כדי לחטט בתיק שלה ולתת לאיזה הומלס קצת כסף קטן.

ועד שהנסיעה הסתיימה, לא יכולתי שלא לגחך לעצמי. אדגר אסטאליס שם את הבנות שלו בטירה ליד האוקיינוס, עם גדרות עץ לבנות גבוהות ווילונות סגורים היטב.

נחמד. צפוי. בטוח.

בדיוק כמו הבנות חסרות התועלת שלו.

עשיתי פניית פרסה ונסעתי חזרה לבית הספר, ושם מצאתי את פופי בחזרה של תזמורת המצעדים עם האקורדיון העלוב שלה, ותיק הפראדה שלה תלוי על גב כיסאה בזמן שהיא עמדה בגבה אליי. שלפתי את המפתח של הבית שלה, נסעתי למרכז העיר, שכפלתי אותו, וחזרתי בדיוק בזמן כדי להחזיר אותו לתיק שלה לפני שהיא לקחה אותו והלכה לשתות מילקשייק עם הלהקה.

ביום למחרת עקבתי אחר לנורה, ודאגתי לבדוק אם היה שם עוד מישהו. פופי ניצלה כל חוג אפשרי, כולל תזמורת, שיעורים פרטיים, מועדון אנגלית והליכות. (היא הייתה בדיוק מסוג המתבגרות הטיפוסיות שעשו סיפור גדול מכל דבר שהיא עשתה, כולל הליכות.)

אדגר אסטאליס קרע את התחת שלו במוסד לאומנות שהוא שהוא הקים, מצאת החמה עד צאת הנשמה, ולא היה בכלל בבית.

הכבשה השחורה, הטליה המתוקה, הייתה לבדה לגמרי בשעות אחר הצהריים, וחיכתה להיאכל על ידי הזאב.

ביום השלישי – היום – החלטתי לבצע את המהלך שלי. הכרתי את השגרה של לנורה עד עכשיו, ונתתי לה להתענג במשך ארבעים דקות בחוסר הידיעה שלה בזמן שישבתי בטנדר הגרוטאה שלי, רגליי מורמות מעלה והמגפיים הצבאיים שלי שלובים על לוח המכוונים, כשהיא התעסקה בשלה. ציירתי פסל במחברת שלי במשיכות ארוכות ועגולות, בזמן שחצי ג'וינט תלוי לי מהשפתיים.

כשהשעון הראה ארבע והחל לזזום, יצאתי מהטנדר ונכנסתי לשטח של אסטאליס, פתחתי את דלת הכניסה ונכנסתי כאילו שהייתי הבעלים של המקום. צעדתי דרך המבואה, וחלפתי על פני הסלון שהיה מקושט בנגיעות של שיש בצבע קרם וריהוט עתיק, לעבר דלתות הזכוכית הכפולות. פתחתי אותן, הבטתי מטה על הבריקה בצורת כליה, וראיתי את ילדה טובה.

היא הקיפה את הבריקה מתחת למים, וזזה בתנועות קטנות וחינניות. זזתי לקצה הבריקה, הדלקתי את החצי־ג'וינט וכרעתי במכנסי הסקיני ג'ינס והחולצה השחורה הדהויה, שהפכה לאפורה ושאימי שנאה כל כך. תיעבתי את העובדה שהייתי עשיר רק בזכות הוריי, אך זה היה עוד סיפור שלנורה לעולם לא תזכה לשמוע, כי היום היה היום שבו התקשורת בינינו תסתיים.

בפעם הבאה שאצטרך להדגיש עובדה, זה יהיה במעשים, לא במילים.

העפתי ענן של עשן מעלה, וצפיתי כשראשה של לנורה יצא מהמים, והופיע מולי בפעם הראשונה מאז שנכנסתי.

קלטתי שהיא לא עלתה לקחת אוויר לאורך כל הזמן הזה.

היא כבר לא הייתה הילדה ההיא בדרום צרפת שלא ידעה לשחות. היא למדה.

והיא הייתה עירומה לגמרי.

הריסים שלה היו מלאים טיפות מים שמנות שזלגו במורד לחייה. היא הניחה את המרפקים שלה על קצה הכריכה, ובדקה את הזמן בשעון הפולאר שלה. ואז היא הבחינה בזווית העיין שמשוהו – מישהו – חסם את השמש. היא מצמצה כשהרימה את מבטה, ונעזרה ביד אחת כדי להגן על עיניה מהשמש.

"מה לעזאזל אתה עושה פה, ספנסר?" היא עפה לאחור מההפתעה, כאילו שהקיום שלי התפוצץ בפרצופה.

"שאלתי את עצמי בדיוק את אותה שאלה, אסטאליס, מאז שראיתי את הילדה הטובה שהפכה לסתמית בממלכה שלי, וחשבתי שאיבדת את הדרך לעולם הפיות הקרוב ביותר שבו את חיה."

זה היה מוזר שאף שלא הציגו אותנו זה בפני זה באופן רשמי מאז שהיא הגיעה לפה שוב, עדיין זכרנו זה את זה בכל המובנים שהיו חשובים לנו. ידעתי שהיא קראה ספרי פנטזיה והקשיבה ללהקת The Cure ו-The Smiths וחשבה שסיימון פג הוא גאון קומי. היא ידעה שאני מהסוג הזה של השמוקים שיפרוץ לביתה וידרוש ממנה דברים, והיא ידעה שצפיתי בה.

זה אישר את החשד הראשוני שלי. היא כן הבחינה בי בבית הספר, בדיוק כמו שאני הבחנתי בה. אף אחד מאיתנו לא חשב שיהיה חכם להתייחס זה לזו. לא בפומבי.

לקחתי שכטה מהג'וינט, התיישבתי על המקפצה, והרמתי באיטיות את חלוק המגבת שלה בקצה אצבעי, כאילו שזה הגעיל אותי.

ציקצקתי ונדתי בראשי, וצפיתי בהשתקפות חיוכי המרושע דרך עיניי הדרוסילה הכחולות-ירוקות-זהובות הנוצצות והמהפנטות שלה. "שוחה בעירום? לילדות טובות לא אכפת מסימני שיוף. זה לא שתקבלי זין בבית הספר הזה. זה משהו שאני חושש שלא אוכל להרשות."

"לא אבקש את רשותך בשביל זה," היא ענתה לי, והעמידה פנים שהיא מפקת.

"זה לא עובד ככה, ילדה טובה. כשאני אומר לקפוץ, שואלים

אותי כמה גבוה. וכשיגיע מחר, כולם ידעו שאת סחורה פגומה, אז תדאגי לאגור את הסוללות ההן, כי זין אמיתי לא מופיע בקלפים שלך."

"יפה מאוד." היא מחאה כפיים באיטיות ושרקה בציניות. "בראש שרשרת המזון עכשיו, נכון, ספנס?"

היא השתמשה בשם חיבה ששנאתי כל כך. היא שמעה עליי בבית הספר, וידעה על גדודי המעריצים שלי. יופי.

הייתי את ראשי. אז מה אם היא העמידה פנים שלא מזיז לה כמה שאני פופולרי? "תיזהרי. את אפילו לא מופיעה בתפריט הטבעוני, לנורה."

"אתה יכול לנשק לי את התחת."

"רק כדי להקיז דם, בייבי."

"למות בזרועותיך עדיין יהיה עדיף מלדבר איתך, ספנסר."

לנורה רכנה קדימה, וניסתה לחטוף את החלוק מהאצבע שלי, אך הייתי מהיר מדי. זרקתי אותו מאחוריי ונעמדתי, סיימתי את הג'וינט והעפתי אותו לבריכה. היה לה ריח של כלור וכותנה. בתולי, טהור, ולא עמוס בהורמונים של מתבגרים ובושם יקר. הייתי בטוח שלאדגר אסטאליס, שהיה הבעלים של חצי מהגלריות בלונדון, מילאנו ופריז, היה נער בריכה שהגיע לפחות פעמיים בשבוע. אולי נער הבריכה יוכל לתת לילדה טובה את ויטמין הדי שהיא לא עמדה לקבל בבית הספר.

"מה אתה רוצה?" היא נהמה, ושפתיה הפכו דקות עוד יותר ונראו

עוד פחות חסרות ברק ממה שהיו.

האמת היא שלנורה לא התקרבה בכלל למחוזות היופי. קחו את דריה, השכנה שלי, לדוגמה. היא הייתה חתיכה קלאסית ברמה של מלכת יופי. או לונה, חברתי מהילדות, שהייתה מהממת בצורה שגרמה לך לרייר. לנורה הייתה נעימה לעין ולא יותר – ואפילו זה, רק מזוויות מסוימות. ברגע זה, האייליינר שלה נמרח במורד לחייה וגרם לה להיראות כמו הליצן מהסרט 'איט'.

חיכיתי. "להתעדכן, טיפשונית. מה שלומך? עדיין אוספת זבל?"

"אסמבלז". היא נאחזה בשפת הבריכה, ועורה הפך לכן יותר בקצוות. משב רוח נשב דרך החצר האחורית, והשיער הבלונדיני שעל זרועותיה סמר. היא לא הרגישה בנוח.

וכך גם אני, לעזאזל.

"אני יוצרת אומנות מדברים ישנים ולא רצויים. ההבדל היחיד בינך לביני הוא שאתה משתמש אך ורק באבן ושיש, החומרים שמהם הלב שלך עשוי."

"ושאני טוב." העברתי את לשוני על שיניי, והידקתי שפתיים. "סליחה?" לחייה האדימו, ותאמו לאוזניים שלה, שכבר הפכו אדומות.

זו הייתה הפעם הראשונה שראיתי את לנורה אסטאליס מסמיקה מאז שהגיעה ל'טורדוס סנטוס', וזה אפילו לא היה ממבוכה, אלא מכעס. אולי היא השתנתה, אבל לא מספיק כדי להיות מסוגלת להתווכח איתי כראוי.

"השימוש שלך בזבל הוא לא ההבדל היחיד בינינו. אני גם מוכשר, ואת..." אספתי את האפר מהג'וינט שלי ושפכתי אותו על המגבת שלה. "נפוטיסטית סנובית שנראית כמו בלטריקס לסטריינג'." "תזדיין", היא נהמה.

"מוותר ובגדול. אני אוהב את הזיונים שלי עם בחורות יפות." "וסתומות", היא ענתה.

"נכון, כמוך." נדתי בראשי. "אבל עדיין אין לך שום סיכוי להיות איתי."

זו הייתה מכה מתחת לחגורה, והבטחתי לנייט שאדאג להתנהג יפה, אבל משהו במצב הזה גרם לי לרצות לקחת את זה עוד צעד קדימה. ההתרסה שלה, בוודאות.

ניגשתי לאחד מכיסאות הנוח העשויים קש בצבע טורקיז שהיו מפוזרים מסביב, ונשכבתי, נשען על ידי מתחת לראשי. בהיתי ישירות בשמש.

"לעזאזל. מתחילות לנשוב פה רוחות, הא?"

היא הייתה תקועה בבריכה הזו עד שאחליט לעזוב, אחרת אראה

אותה עירומה, ואני תכננתי להישאר פה בינתיים. חשבתי ששמעתי את השיניים שלה נוקשות, אבל היא לא התקפלה או התלוננה. "תגיע לנקודה, ספנסר, לפני שאתקשר למשטרה." היא שחתה לצד השני של הבריקה כדי שתוכל לראות אותי בזווית טובה יותר. מים השפריצו על האבנים האפורות סביב הבריקה.

"תתקשרי בכיף. כל העיירה הזו בכיס של המשפחה שלי, כולל החברים בכחול. למעשה, אני די בטוח שאבא שלך יחטוף התקף לב אם תגרמי לו להופיע ברשימה השחורה של אבא שלי. וגם דוד שלך. מה שלום הארי פיירהרסט בכלל? עדיין מלקק להורים שלי כדי שיקנו את הציורים הממוצעים מינוס שלו?"

לא הגזמתי. אבא שלי, ברון "וישס" ספנסר, היה המנוול הכי גדול בעולם לכולם מלבד לאימא שלי ואליי. הוא היה הבעלים של הקניון בעיירה הזו וניהל חברת השקעות שהרוויחה יותר מהתקציב השנתי של מדינה אירופית ממוצעת בכל רבעון, כך שהוא היה עשיר יותר מאלוהים. הוא גם העסיק צבא ענק של אנשים מעיירות סמוכות, תרם לארגוני צדקה מקומיים, ושלח מתנות נדיבות בהגזמה לרשויות החוק בעיירה שלנו בכל חג מולד. איך סיכוי שהמשטרה תיגע בו או בי.

אפילו אבא של לנורה, אדגר, ודוד שלה, הארי, היו תחת שליטתו של אבא שלי. אבל להברידל ממנה, לי לא הייתה שום כוונה להשתמש בקשרים של משפחתי כדי להשיג את מה שרציתי.

אבל היה ברור שהיא לא ידעה את זה עליי.

היא לא ידעה עליי יותר מדי – מלבד הדבר המהותי היחיד שהתפללתי ששנינו נוכל פאקינג לשכוח.

"אני מצטערת לקטוע את מפגן הכוח הקטן שלך, אבל אתה מוכן להגיד כבר למה אתה פה, כדי שנגמור עם זה לפני שאחטוף דלקת ריאות?" היא דרשה במבטא האנגלי הסנוכני שלה, והצליפה בידה על הפטיו.

שחררתי גיחוך אפל, והמשכתי לבהות בשמש ולהתעלם מהצריכה. הצטערתי שכדור האש הענק ההוא לא היה טוב בשריפת זיכרונות כמו שהוא היה טוב בשריפת רשתיות.

"חשבתי שהאנגלים גאים בעובדה שהם מתנהגים בצורה מנומסת."

"חשבתי שהאמריקאים הם אנשים ישירים," היא ענתה לי.
"אנחנו כן."

"אם אתה רוצה לירות, תירה. אל תדבר."
הטוב, הרע, והמכוער. אני הייתי כל השלושה.
כמעט הנחתי לחיוך אמיתי לעלות על שפתיי. כמעט. ואז נזכרתי מי היא. ומה היא ידעה.

"לגבי התקרית ההיא שהיית עדה לה..."
"צא מהלחץ, ווהן. שלא יתפוצץ לך וריד." הייתה לה חוצפה לקטוע אותי באמצע הנאום, ופיה הרטוב זו במהירות. "מעולם לא חלקתי את הסוד שלך ומעולם לא אחלוק. זה לא הסגנון שלי, העסק שלי, או המידע שלי לגלות. תאמין או לא, זה שלא עברתי לקליפורניה כשאבא שלי ופופי עברו לא היה קשור אליך. אני אוהבת את מכינת קרלייל. זה בית הספר לאומנות הכי טוב באירופה. לא פחדתי ממך. מבחינתי, מעולם לא נפגשנו, ואני לא יודעת עליך שום דבר, חוץ מהמידע הידוע לכול שמסתובב חופשי בתיכון 'אול סיינטס'."
היא חיכתה לשאלה. בדרך כלל, לא הייתי מסכים להתנהגות שכזו. אך היא שעשעה אותי. קופת קרקס – כמו שכבר אמרתי.
"והוא?" נשענתי קדימה.

"שאתה חרא אומלל וסדיסט שנהנה לנצל בנות ולהתעלל באנשים."

אם היא חיכתה לתגובה לגבי המוניטין שלי, היא התאכזבה קשות. נשענתי קדימה, הנחתי מרפקים על הברכיים, וצמצמתי את עיני לעבר פניה.

"למה שאאמין לך?"

היא הניחה כפות ידיים על סף הבריכה ומשכה את עצמה החוצה במכה, התרוממה מהמים עד שנעמדה מולי.
בלי חזיית ביקיני.
בלי תחתונים.

בלי שום דבר.

ילדה טובה הייתה עירומה לגמרי, רטובה ואמיצה, ואולי היא לא הייתה בינונית כל כך באותו רגע.

בואו פשוט נגיד שאם אי פעם אהיה במצב רוח שבו אתן לה למצוץ לי את הזין ולעסות לי את הביצים, זה היה ברגע זה.

השרידים שלה היו קטנים, אך עגולים ועומדים, והפטמות הזקורות והוורודות שלה התחננו שימצצו אותן. היו קימורים בגופה, אף שהיא עשתה עבודה מעולה בלהסתיר את כל העור החלק והקרמי הזה תחת גרביוני רשת שחורים ומכנסי עור, והייתה לה פלומה של שיער בהיר בכוס. לא הרבה, אבל מספיק כדי להראות לי שהיא הייתה בלונדינית אמיתית בתולית – שלא עשתה שעווה, צבעה וטיפחה את זה למוות, בציפייה שאיזה חלאה יזכה לחווייה של כוס מגולח לחלוטין כמו בערוצי הפורנו.

נוסף לכך היה קעקוע על החלק הפנימי בירך שלה, אבל לא הצלחתי לראות מה היה כתוב שם, ולבהות בו היה גורם לה לנצח.

החזרתי את עיניי לפניה, והחלטתי שאולי זה לא היה סתמי כל כך אחרי הכול. הכול בה היה קטן – אף, שפתיים, נמשים, אוזניים – אך עיניה היו ענקיות וכחולות. רעמת השיער השחור והארוך שלה עם השורשים הצהובים כחלמונים לא הצליחה להסתיר את העובדה שהיא הייתה מי שהיא הייתה.

טהורה, פתטית, וקצת מוטרפת.

נעמדתי מלוא גובהי, והרמתי את הסנטר בידיעה מלאה שהזין שלי לא יתנפח במכנסיים אלא אם ארצה. זה היה אחד הדברים הכי טובים במצב הדפוק שלי. יכולתי לשלוט לגמרי בליבידו שלי, ועמד לי רק לפי דרישה – הדרישה שלי. רוב איברי המין המתבגרים היו בוגדניים, והכניסו את החברים שלי להרבה מאוד חרא שלא היה קשור לאנאלי. שלי לא. שלי הקשיב. וברגע זה, לא התכוונתי לתת לה את הסיפוק בידיעה שבא לי לזיין את הפה החצוף שלה.

עמדנו זה מול זה. אני הייתי גבוה ממנה בראש וחצי, אבל איכשהו,

עם הסנטר שלה נוטה כלפי מעלה במבט רצחני ותנוחה מתריסה
 בכוונה, לא הרגשתי שהיא קטנה כל כך.
 היא לא הייתה אותה ילדה רועדת שהעמידה פני ישנה והתחננה
 בגופה הדומם שלא אשסף את גרונה באותו לילה.
 דומה, אבל שונה.

תמימה, אבל כבר לא כנועה.

"כדאי שתאמין לי," היא הכריזה, "כי בשביל להרוס אותך,
 אני צריכה להתייחס אליך קודם. אתה מבין, כדי להרוס חיים של
 אדם, אתה צריך לשנוא אותו. לקנא בו. להרגיש סוג של תשוקה
 כדי להגיב כלפיו. אתה לא מעורר בי שום דבר, ווהן ספנסר.
 אפילו לא גועל. אפילו לא רחמים, אף שאני באמת אמורה לרחם
 עליך. אתה המסטיק שדבוק לסוליה במגפיים שלי. אתה רגע חולף
 שאף אחד לא זוכר – לא מרשים, מיותר ונשכח לחלוטין. אתה
 הבחור שפעם האמנתי שיכול להרוג אותי, אז בגללך – כן, בגללך
 – עליתי על המסלול שהביא אותי להיות מי שאני היום. בלתי
 מנוצחת. אתה לא יכול להפחיד אותי יותר, ספנסר. אני בלתי שבירה.
 תנסה אותי."

צעדתי צעד לאחור, עיניי עדיין נעולות על שלה. ידעתי שאחנוק
 אותה אם אישאר קרוב מדי. לא מפני שלא האמנתי שלא היה לה
 אכפת ממני, אלא משום שהאמנתי.

לנורה אסטאליס באמת שמה זין.

היא ידעה שהייתי בבית הספר שלה, והיא לא הסתכלה עליי אפילו
 פעם אחת.

היא לא דיברה עליי.

חשבה עליי.

רדפה אחריי.

וזה היה... חדש.

לאנשים היה אכפת – אם הם רצו למצוץ לי, להיות חברה
 שלי, חבר שלי, שותפי למעבדה, ללימודים, או חיית המחמד שלי.
 לא משנה מה הם רצו להיות בשבילי, הם תמיד ניסו לגרום לזה

לקרות. הם נמשכו אליי בלי שליטה. ואני? אני הזנתי את האגדה. לא אכלתי, ישנתי, או דיברתי יותר מדי בפומבי. הדבר האנושי היחיד שעשיתי מול קהל היה לתת לבנות למצוץ לי את הזין במסיבות. ואפילו זה היה בשביל להוכיח לעצמי משהו, יותר מאשר לכל אחד אחר.

גיחכתי כשאחזתי בלסת שלה ומשכתי אותה לגופי. היא חשבה שנסוגתי, כשהאמת היא שרק רציתי עוד הצצה על הישבן המתוק הזה לפני שאהפוך אותו לשלי.

"את יודעת, ילדה טובה, אנחנו הולכים להתראות הרבה שנים את ואני."

"שנים?" היא פלטה צחוק עצבני, ולא טרחה לשלב זרועות ולהסתיר את השדיים שלה ממני. מה שלא בדיוק עבד לטובתי. הייתה לי שליטה מלאה על הזין שלי, נכון, אבל לא הגיע למנוול שיקניטו אותו.

"חכה עם הכנת צמידי החברות, ספנסר. אין לי שום כוונה להישאר פה. אני חוזרת לאנגליה בשנה הבאה."

"גם אני," אמרתי.

זו הייתה התוכנית מלכתחילה. לחזור לאנגליה ברגע שאסיים את התיכון ולעשות את מה שהייתי צריך לעשות לפני שאפתח סטודיו איפשהו באירופה. התחלה חדשה.

"אתה עובר לאנגליה?" היא מצמצתה, וניסתה לפענח למה אני מתכוון. רציתי להכניס את היד בין ירכיה ולראות איך החדשות השפיעו עליה.

"מכינת קרלייל," נהמתי. "יש להם תוכנית התמחות לקולג'."

"אני יודעת. גם אני רוצה להירשם לזה." היא שאפה עמוקות, כשפאניקה החלה סוף-סוף לחלחל לתוך המערכת שלה.

סוף-סוף. הדם שלי התחמם למראה הצבע שהתרוקן מפניה. להתבונן בה מגיבה אליי היה כמו להרגיש את הקרניים הראשונות של השמש לאחר חורף ארוך.

ההתמחות הייתה תוכנית של שישה חודשי עבודה לצידם של

אדגר אסטאליס והארי פיירהרסט, על יצירה שבחרת. אסטאליס גרר את התחת הסנובי שלו חזרה מקאלי במיוחד למטרה הזו. הוא אהב את קרלייל כאילו שזה היה התינוק המזדיין שלו.

אתה עוד תצטער שלא השגחת על התינוקת שלך כמו שאתה משגיח על בית הספר הפרטי שלך, חרא.

היא רצתה את ההתמחות במכינת קרלייל באותה מידה שאני רציתי, אך מסיבות שונות לחלוטין. היא רצתה משום שהיא נולדה לזה – תלמידה בקרלייל מגיל שש וממשיכת המורשת של אביה. חוץ מזה, המתמחה יזכה להציג את היצירה שלו במוזיאון טייט מודרן בסוף ששת חודשי ההתמחות. זה העניק את היוקרה שתוכל לסלול את דרכך לתהילה אומנותית. ואני רציתי את זה בגלל...

מפני שרציתי להרגיש טעם של דם על לשוני.

היו רק שני מקומות פנויים בשנה, והשמועה הייתה שאחד מהם כבר הוכטח לראפטי פופ, גאון, שעמד בקרוב ללמוד במכינת קרלייל ויכול היה לצייר נוף של עיר שלמה מזיכרון. שמעתי שאדגר עשה את המסלול משדה התעופה בלוס אנג'לס להית'רו שש עד שמונה פעמים בשנה, כדי לכרוק מה קורה עם המתמחים שלו, שלא נדבר על כך שהוא נעלם באירופה למשך הקיץ.

"רותמת את הסוסים לפני העגלה, אני רואה. הוצאתי נייר גלגול מהכיס האחורי שלי ופיזרתי קנביס מפורר בתוכו, כשהתעלמתי מהעירום שלה כאילו שהוא שעמם אותי. "הסיכויים שלך להביס אותי במשהו קלושים בצורה טרגית. אני מקווה לטובתך שאת מגישה מועמדות למקומות אחרים."

"אני לא," היא הודיעה לי בקול אדיש.

"ובכן, את עומדת להתאכזב כשאבא יגיד לך שאת לא מספיק טובה," אמרתי בקול עליז וטפחתי על האף שלה עם הג'וינט המגולגל שלא הדלקתי.

"זה מה שאתה חושב." היא שילבה את זרועותיה על החזה.

"כן. הבחור שמגיעה לו ההתמחות. אבל המנצח זוכה לבחור עוזר או עוזרת מרשימת המועמדים. וזה אומר..." הרמתי את עיניי

מהג'וינט, והעברתי את האגודל על השפה התחתונה שלי. "את תוכלי להיות הכלבה שלי במשך אותם שישה חודשים. אני אוהב את איך שזה נשמע, לנורה. הצוואר שלך ייראה יפה עם רצועה סביבו."
 "אני לא זו שעומדת להיות אסירה אם תבוא לשם," היא אמרה
 בשקט. "קרלייל זה מגרש המשחקים שלי, זוכר?"
 היא איימה. עליי.

עמדתי לפרוץ בצחוק כשהיא המשיכה.
 "אה, וזה לני עכשיו," היא אמרה. "לנורה זה שם של זקנה."
 זה היה הסדק הראשון בחזות שלה, שממנו הציצו רמזים לנערה עם השיער הזהוב הנוער שמאחורי הבחורה הגותית החיבורת.
 "אני שונא לבשר לך את זה, אבל לני זה שם של גרמלין." זזתי לאחור וזרקתי את המגבת לידיה, כשהפגנתי לבסוף קמצוץ של רחמים. "הנה. תתכסי. אני מתכנן לאכול מתישהו הערב. אני יכול לקבל את התיאבון שלי חזרה עכשיו?"

היא לא עשתה שום תנועה כדי ללבוש את החלוק, כנראה רק כדי לעצבן אותי. נדתי בראשי, כשהבנתי שנשאיתי פה הרבה יותר משציפיתי. האסטאליס הזו לא הייתה חשובה מספיק כדי להשתלט על הזמן שלי. דחפתי את הג'וינט לפה וצעדתי לעבר דלתות המרפסת, והרמתי את בגדיה המפוזרים וזרקתי אותם מאחוריי, לתוך הבריכה. היא ידעה את הסוד שלי. היה לה יתרון עליי, וגם התחרינו על אותה התמחות. נראה שהייתי חייב להשתין על ההבטחה שלי לנייט.

אימא של לנורה מתה, וזה היה טרגי.
 אבל מה שקרה לי היה נורא, גם כן.
 ההבדל היחיד הוא שהטרגדיה שלי הייתה שקטה ומביכה, ושלה – קולנית ופומבית.

נעצרתי בדלתות הזכוכית, והסבתי את ראשי.
 "זה יכול להפוך למכוער מאוד, אסטאליס."
 "זה כבר מכוער." היא חייכה ונראתה לא רגועה. "אבל אם תסתכל מקרוב, תמצא יופי גם בכיעור."
 עזבתי בלי לומר מילה.

לנורה הפכה לעסק שלי באופן רשמי, ואף שלא התלהבתי
מסיבוכים, המחשבה על להרוס אותה העבירה בי תשוקה אופורית.
היא הפכה דברים מכוערים ליפים.
התכוונתי להראות לה שנשמתי הייתה פגומה ללא תקנה.

פרק 3

אנורה

אחותי ואני חווינו את התיכון באמריקה בצורה שונה לחלוטין, וזה יצר מחסום בלתי נראה בינינו.

פופי הייתה דלוקה בטירוף על החבר שלה, הקוורטרבק הכוכב-על, נייט קול. נייט היה קיץ – זהוב, מבטיח ופזיז, ותמיד הייתה הרגשה כאילו הוא חי על הקצה. הוא היה מנהיג הלהקה, כך שהיה לה מקום זמני על כס המלכות לצד המלך.

וזה, אני מניחה, הפך אותי לליצן החצר. הייתה לי הזכות לבלות זמן בחצר הממלכה של הילדים המגניבים, אך רק כמקור לשעשוע. פופי מעולם לא עשתה לי משהו מרושע, אבל היא הייתה אובססיבית מדי לרצונה להשתלב מכדי לעצור, או אפילו לקלוט שהציקו לי.

לרוב, זה לא היה משנה, בכל מקרה. הערה עוקצנית פה, ירידה על דרוסילה שם. יכולתי לסבול את זה. זה הפך אותי לקשוחה יותר, וחלק ממני הרגיש במצב רוח מרומם, כאילו שהייתי מעל כל הבולשיט המתבגר.

המעליבות הראשיות היו אראבלה ואליס.

לאליס היה שיער פלטינה קצר, עיניי דבש, ושתלים ענקים שאראבלה אהבה לתאר אותם כ'כל כך שנות התשעים'. אראבלה הייתה שזופה, עם עיניים כחולות בגוון טורקיז ושיער ארוך ושחור שהגיע לה עד הישבן.

שתיהן שנאו אותי.

במחשבה שנייה, כולם שנאו אותי.

הסמסטר הראשון שלי בכיתה י"ב בתיכון 'אול סיינטס' היה האסון שציפיתי שיהיה. ביליתי את רוב הילדות והנעורים שלי בריצה עם רוחות רפאים ורדיפה אחר שדים במכינת קרלייל. היה לי החבר הכי טוב שלי ראפרטי פופ וילדים אחרים לשחק איתם.

באנגליה, תמיד הרגשתי שמקבלים אותי בברכה ומוקירים אותי.

אבל פה בקליפורניה, ממש לא.

ההסוואה השחורה שאימצתי כדי להבריא את ווהן ממני ולהראות לו שאני לא פוחדת, גרמה לאנשים לקרוא לי הזויה ומנודה. אף אחד חוץ מפופי לא התייחס אליי בפומבי, אלא אם כן זה היה כדי לרדת עליי. בנות תיעבו אותי על האופן שבו התלבשתי, על העובדה שתמיד החזקתי ספר עבה ביד, ושענית לווהן, האנטר ונייט כשהם הקניטו אותי. לנייט והאנטר בצחוק, ולווהן בצורה אכזרית יותר.

הם קראו לי זבל והזויה על שעמדתי על שלי.

אף שבשבועות הראשונים זכיתי להתעניינות קלה מבחורים בקטע האלטרנטיבי והגותי, תשומת ליבם התפוגגה ברגע שהם הבינו שווהן חשב שאני דוחה.

וזה הייתה בדיוק המילה שהוא השתמש בה.

דוחה.

זה קרה בקפיטריה שבועות אחדים אחרי החוויה המזעזעת של התיכון האמריקאי שלי. בדרך כלל בחרתי ספסל ואכלתי לבד עם ספר, אך הפעם, פופי התעקשה שאבלה איתה.

היא עשתה את זה לפעמים – חוותה פרץ של אשמה והכריחה אותי

לבלות עם החברים שלה. ואני, שחשתי את אותה אשמה כשהתחלנו להתרחק זו מזו, הסכמתי.

ישבתי איתה ועם החברים שלה, האנטר, אראבלה וסטייסי – שעשו כמיטב יכולתם להתעלם ממני – כשווהן נכנס והתיישב בין פופי ונייט, ישירות מולי.

סכינים, מזלגות וכפיות פלסטיק נפלו על מגשים בחבטות עדינות ואנשים התלחששו בהתלהבות. ווהן מעולם לא נכנס לקפיטריה. שמעתי הרבה על מעלליו האגרדיים. אנחנו, בני התמותה, לא היינו מספיק טובים כדי לארח לו לחברה, אם לא החשבת את העובדה שהוא נתן לחבורה נבחרת של בנות למצוץ לו את הזין כשהוא היה במצב רוח נדיב.

העמדתי פנים שלא הבחנתי בו, והמשכתי לדפדף בספר שלי, "קרקס החלומות", ולקחתי ביס מהפיצה שלי. אני הייתי התלמידה היחידה בכל הקפיטריה שקנתה משולש של פיצה שמנונית. ב'טורוס סנטוס', אנשים התייחסו לפחמימות כאילו היו פושעי מלחמה, ולסוכר כאילו היה רעל. אני הייתי כולי קווים נוקשים מלכתחילה, עם רמזים מעטים מאוד לקימורים, כך שלא ממש היה לי אכפת להעלות במשקל. דברים שנראו טוב דרשו תחזוקה, ולי לא היה הרצון להיות עוד פנים יפות.

לא הבנתי את האובססיה ליופי. כולנו מזדקנים. כולנו מתקמטים. החיים קצרים. תאכלו את הפיצה הזו. תשתו את היין הזה. תסתמו את הפה לבריון האידיוט שמענה אתכם.

מילות חוכמה שאת צריכה להגיד לעצמך, לני.

"ווהן! למה אתה לא אוכל?" גרגרה אחותי, וכרכרה סביב השטן בכבודו ובעצמו.

לא סיפרתי לה על הביקור שלו אצלנו בבית באותו יום. היא הייתה ההיפך הגמור ממני. אם המוות של אימא הפך אותי לנערה מתבגרת כועסת ולא מתנצלת, פופי הקפידה להיות הבחורה הכי נחמדה ומרצה בעולם – כאילו שאם היא תהיה מושלמת ומתוקה זה ימנע מאנשים לעזוב. ימנע בעדם למות.

כן, פעם הייתי ילדה טובה. זה זיכה אותי באויב מושבע. הייתי צריכה לנשוך אותו ולבעוט בו כשהייתה לי הזדמנות, לא להניח לו לקבוע את הטון בקשר הלא מתפקד שלנו. "הנה, קח את סלט הקיסר שלי. אני מלאה כל כך מהשייק הירוק ההוא ששתיתי הבוקר." פופי דחקה בעדינות את המגש שלה לעברו.

אפילו כשהפכתי דף וניסיתי להתרכז בספר, יכולתי להרגיש שהוא הסתכל עליי. לא הבנתי אותו. הוא בא אליי הביתה – פרץ לתוכו – ואיים עליי שלא לחלוק את הסוד שלו. הסכמתי בלי כל התנגדות. שיחקתי אותה אדישה, אבל הייתי מבועתת מכך שהוא ראה אותי עירומה. לא דיברתי עם אף אחד בתיכון 'אול סיינסט'. לא על הסוד שלו, לא על ההיסטוריה שלנו, ולא בכלל.

הוא התגרה בי כדי שאיכנס למלחמה שלא רציתי, אבל גם לא התכוונתי להתחמק מכך בכל מחיר.

וזה לא ענה לפופי. ונייט, שהיה מספיק חכם לא להתעלל בי כי הוא רצה להיכנס לתחתונים של אחותי, תחב מרפק בצלעותיו וזעף לעברו.

"תגידי תודה, לורד חרא. פופי הייתה נחמדה אליך."

"אני לא רעב," הוא אמר בקולו המשועמם והקך הרגיל שלו.

הבטן שלי התכווצה. יכולתי להרגיש את הצמרמורת שעברה בגופי בכל פעם שענינו התכולות החיוורות הביטו בי, והתעלמתי משיערוטיי שסמרו בעוצמה וגרמו לעורי לעקצץ.

"למה לא?" שאלה אראבלה בקול מפתה, כשלא קלטה את האווירה בחדר.

"אני חושב שדברים מסוימים דוחים עד סלידה."

ראיתי את מבטו בזווית העין, חולף על שפתיי. הוא חפר לתוך החור בכרך של מכנסי הסקיני ג'ינס השחורים שלו. הברך שלו הייתה שזופה קלות, עם שיער זהוב – שונה מהצבע הלבן-כחול החולני שהיה לגופו כילד. עכשיו הוא היה חלק ושרירי ומושלם בצורה לא הוגנת. זה היה העניין הטרגי בוהן ספנסר. הוא היה מושלם.

ההלם המקפיא מיופיו גרם לנשימתך להיעתק כאילו ראית סופרנובה. עם שפתיים אדומות עסיסיות ועיניים כחולות פראיות, מעוטרות בגבות עבות וגבריות ולחיים חדות שנלקחו כאילו היה דמות מחוברת קומיקס.

הוא היה מהמם, ואני לא הייתי.

הוא היה פופולרי, ואני הייתי מנודה.

הוא היה הכול, ואני הייתי...

חום התפשט בגרוני, אבל השארתי את עיניי נעולות על אותה שורה של אותו עמוד שהתחלתי לפני שהוא התקרב לשולחן. חשבתי על משהו שקראתי לא מזמן על איך שהעולם שובר כל אחד, אבל המקומות השבורים הם אלו שבסופו של דבר מחזקים אותנו. ארנסט המינגוויי אמר את זה, וקיוויתי שזה היה נכון.

התעלמתי מכך כשקבוצת הפוטבול צחקה והשחקנים רחפו זה את זה בכתפיים, כשהצביעו עליי. פופי נעצה מבט זועם בווהן, בפה פעור, כועסת, אך מנומסת מדי בשביל לגרום לסצנה.

"ווהן חושב שהחיים דוחים. אל תיקחי את זה באופן אישי." ניט זרק צ'יפס על ספנסר, וצחק כדי להקל על האווירה.

יכולתי להרגיש את עיניה של אראבלה עליי – בוחנות, מקניטות, מחכות. היא אף פעם לא הייתה יכולה להסתכל עליי מבלי להאדים. לפעמים היא הסתכלה על פופי באותה צורה. ידעתי כמה טריטוריאלי היא הייתה לגבי ניט, ווהן, והאנטר – האמיגו השלישי. היא התייחסה אליהם כמו איזה פרס בלתי מושג. העובדה שהם העניקו לי תשומת לב זעזעה משהו עמוק בתוכה.

"כן. את דווקא ממש לא דוחה. הייתי מזיין אותך, ואפילו לא רק אנאלי. הייתי מסתכל על הפנים שלך בשמחה כשהייתי צולל לתוכך." האנטר חטף את פחית הדיאט קולה שלי וגמע את כולה במכה.

אם ניט היה ילד הזהב וווהן היה הילד הרע, אז האנטר היה השילוב של שניהם, עם שיער מלא בגוון צהבהב וחיוך ערמומי, כך שאפילו אימא שלו לא הייתה יכולה לסמוך עליו.

"הייתי מביט לתוך העיניים שלך בזמן שהייתי אוכל אותך כמו

טאקו בטיול. חריף, אבל שווה את זה," הכריז אחד הספורטאים, וקרץ לעברי.

"אני הייתי עושה אפילו יותר טוב ממה שאמרת על להביט לה לתוך עיניה, ומוסיף ציטוט של אטיקוס בזמן שהייתי מחריב לה את הרחם. אבל זה יעלה לך בפאי קצפת," צקצק ספורטאי שלישי לעברי, ותחב את האצבעות המורה והאמצעית שלו בקאפקייק שעל המגש שלו בצורה מרומזת.

והן נשען לאחור, גיחוך משועשע על פניו. פיהקתי, והפכתי עוד דף מבלי להתרכז בכלל בטקסט. ווהן הגזים. כיבדתי את הצד שלי בהסכם בינינו ודאגתי לסגור את הפה, ולמרות זאת הוא עצבן אותי בכוונה.

שום דבר מזה לא נשמע הגיוני. ווהן לא היה סתום. הוא היה אכזרי אם התעסקת איתו, אבל אם שמרת מרחק, היית מוגנת. למה לא הייתי מוגנת?

"תודה על כל הדימויים החזותיים המרתקים, דבילים." ווהן קם, והביט סביב. "איפה אליס האמליין? מציצה לא תזיק לי עכשיו." אלוהים.

"היא עם החבר החדש שלה." אראבלה הניפה את שיערה, ומצצה ברעש מוגזם את הקש בשייק הירוק שלה.

"יופי. הוא יכול להסתכל." אמר ווהן, והחל לצעוד ישירות לעבר הדלתות. כמעט נשפתי מרוב הקלה – כמעט – כשהוא נעצר והסתובב, כאילו ששכח משהו. "לנורה."

לשם שלי הייתה הרגשה של צליפת שוט על לשונו. פופי נרתעה. לא הייתי לי ברירה אלא להרים את מבטי. העליתי חיוך קטן על שפתי הצבועות בשחור, רק כדי לוודא שהוא ידע שלא התרשמתי. "את בתולה, נכון?" הוא הטא את ראשו, וירה עוד אחד מהגיחוכים המתנשאים שלו לעברי.

"נו, בטח, אלא אם כן לציפר הרגיש נואש..." אראבלה התנשפה, והעמידה פנים שהיא בוחנת את ציפורניה הוורודות.

עוד צחוק רעם בקפיטריה.

"זה מספיק," אמר נייט בעצבים, ודחף את המגש שלו עד שהוא נתקל בשרירי הבטן של ספורטאי זחוח.

השינוי המהיר במצב רוחו גרם לי לחשוב שוהן פגע בנקודה רגישה. כאילו שנייט קול המפורסם ידע בכלל מה זה אומר להיות בתול. הוא בטח חשב שבתולה זו מושכה באיי הבתולה. "זה בסדר, נייט. אני מעריכה שבאת להגנתי, אבל אני לא צריכה הגנה מכלבים חסרי שיניים וביצים שנובחים אבל לא ממש יודעים לנשוך," אמרתי בשלווה, ותחבתי סימנייה בין דפי הספר שלי בצורה מודגשת. "וואו..." הבחורים בשולחן הניפו את אגרופיהם, וייללו.

הסתובבתי לכיוונו של האנטר והספורטאים והעברתי מבט משועמם על הגופים האתלטים שלהם.

"וגם, אני מעריכה את הכנסת האורחים, אבל אני מעדיפה לשכב עם גברים, לא עם אידיויטים ילדותיים שטובים רק בשביל לשתות, לבלות, לשרוף את הכסף שההורים שלהם הרוויחו בעבודה קשה, ונואשים לשכוח שהתיכון זו פסגת חייהם. וזה בטח אומר משהו, כי אתם בגיל שבו לא לאונן במשך יום אחד גורם לכם להרגיש שהשגתם איזה הישג הרקוליאני."

דממה השתררה בשולחן. כל העיניים ניסו לחדור את מסכת האדישות שאליה נצמדתי בציפורניים מדממות.

הם ציפו ממני לבכות? להתקפל? לברוח?

לשאול אותם למה הם עשו את זה?

החנקתי עוד פיהוק מזויף. ליקקתי את האצבע והפכתי דף בספר שלי, הוצאתי את הסימנייה. ליכי חיפש דרך מילוט, והשתולל בכלוב הצלעות שלי. דבר אחד ידעתי על גברים כמו ווהן ספנסר – או שהם שברו אותך, או שאת שברת אותם. לא הייתה שום דרך בנינים.

אבל אני לא התכוונתי להיות זו שתאסוף את השברים כשנגמור זה עם זו.

"כדאי שתבואי לראות איך עושים את זה." ווהן התעלם מהתגובה

שלי, וקול הפלדה שלו פילח את האוויר בינינו. "זה יכין אותך לשנה הבאה, ילדה טובה."

הרמתי את עיניי, למרות מאמצי הכנים.

"כשתעזרי לי, טיפשונית. אני בטוח שאבא שלך חושב שזה

רעיון נפלא."

לא, הוא לא.

אבל מתי הייתה הפעם האחרונה שבה דיברתי עם אבא על האומנות שלי? עליי? הוא היה עסוק מדי, ואני הייתי ביישנית מדי מכדי לדרוש את תשומת ליבו. הוא יכול לחשוב את זה. הוא יכול.

"לעולם לא."

"לעולם זה הרבה מאוד זמן," הרהר ווהן, וקולו נעשה מתוק

ומרוחק לפתע. "גאווה מגיעה תמיד לפני הנפילה."

"אל תהיה בטוח שאני זו שאפול."

"לאור העובדה שאת בקושי מצליחה ללכת מבלי למעוד, אני לא

ממש משקשק."

"ברור שלא, ווהן. הדברים היחידים שמפחידים אותך הם רגשות

וילדות קטנות שנכנסות למקום הלא נכון בזמן הלא נכון."

קרעתי את התחת שלי בשביל ההתמחות הזו. לא התכוונתי לחזור לטירת קרלייל כעוזרת למתמחה. התכוונתי להיות המתמחה. לסייע למתמחה כוכב היה יוקרתי, והייתי שמחה לקבל את ההזדמנות, אך לא אם המתמחה היה ווהן.

לעולם לא האל תכול העיניים.

הרגשתי את נחיריי מתנפחים כשבהיתי בו חזרה. שנאתי אותו בקיצוניות, בתשוקה ששרפה לי את הוורידים. זעם יכול להיות נשק או נטל, אך במקרה שלי, זה היה שניהם.

לא היה שום דבר שטני בו. לא. השטן היה אדום, חם, רב־הבעה, ומדכא. ווהן היה מלך הלילה – קר, כחול, מת ועדמומי. אי אפשר היה להשפיע עליו, לא משנה כמה ניסית.

חשבתי שללבוש בגדים שחורים, למרוח איילינר, ולהמציא סיפורים מורכבים על הקיץ שלי בברזיל לתלמידים כמוני שלא היה

להם אכפת, יראה לו עד כמה השתנית. אבל הוא המשיך להתגרות בכל הברה שיצאה לי מהפה.

הגיע הזמן להילחם חזרה.

"אתה יודע מה? אני חושבת ששיעור במין אוראלי יהיה רעיון מעולה. ומי יוכל ללמד את זה יותר טוב מהמומחה?" זינקתי לרגליי, ודחפתי את המגש שלי הצידה.

נהניתי מהפיצה שלי לפני שהוא הגיע, אבל לא הייתי רעבה יותר. וגם ידעתי שלקרוא לו מומחה החל להתקרב בצורה מסוכנת לאמת על מה שקרה בחדר החושך באותו יום.

"שאיבא איתי מחברת כדי לרשום הערות? אולי אייפד?" חייכתי, ומצמצתי אליו במבט מלאכי.

"רק את הפה החצוף שלך."

אם ווהן היה מבולבול או נרתע, הוא לא הראה את זה. אבל פופי זינקה מייד.

"לני!" היא הכתה על ליבה. "למה שתגירי –"

"תחזרי להעמיד פנים שיש לך אישיות, נשמה, או עתיד כלשהו שלא כולל חתונה עם שמוק שמן ועשיר שיבגוד כך עם המזכירה שלו ויעשה לך ילדים מכוערים, נרקיס." ווהן נבח על אחותי, ועיניו הקפואות נשארו נעולות על שלי. "זה ביני לבין אחותך."

"קוראים לי פופי!" היא הכריזה, ונייט משך את קצה החצאית שלה כדי שתחזור לשבת.

"כי רק זו הייתה הבעיה המזדיינת עם מה שכרגע אמרתי לך." פיו של ווהן התעוות באיום.

הרמתי את תיק הגב שלי והלכתי אחרי ווהן מחוץ לקפיטריה, מודעת היטב לכך שכל העיניים היו עלינו כשיצאנו מהדלתות הכפולות.

קולו של נייט הדהד מאחוריי, צרוד, שקט ועצל. "אתם מתכוונים לרקוד סלואו לשיר של בילי ג'ואל? אם כן, אל תשכחו להשאיר מקום לישו. ומשה. ומוחמד. וגם לפוסט מאלון, כי היי, הוא סוג של דת עכשיו גם כן."

וכשיצאנו למסדרון הרועש, לא יכולתי שלא להבחין כמה גבוה

וזהו נהיה. אם הוא אכל בבית הספר או לא, הילד אכל, זה בטוח. הוא מילא יפה את הבגדים שלו. הוא לא היה שמן בכלל, אלא שרירי, עם גוף גמיש וחינני כמו קשת. למעשה, לא היה בו שום דבר ילדותי יותר. הוא היה כולו גבר, וזה היה אירוני שהוא הזכיר לי כל כך את הפסלים האייקונים והמלכותיים שהוא פיסל.

"הכול טוב, ילדה טובה? כלומר, חוץ מקרום הבתולים הלא מבוטק שלך," הוא שאל והחליק לאורך המסדרון בחיפוש אחר אליס. היה לי קשה להאמין שהוא יהיה מסוגל לתלוש אותה מזרועותיו של החבר שלה, אך דברים מוזרים יותר קרו כשהיה מדובר בוהן ספנסר. ונוסף לכך, הכרתי את אליס. היא הייתה דלוקה על ווהן, למרות ההתנהגות האקסצנטרית והרודנית שלו.

"תחסוך ממני את הבולשיט, ווהן. אתה שונא אותי."
 "שונא אותך?" הוא אמר בתנוחה 'חושבת', עם האגרופ סגור תחת הלסת המרובעת שלו. "אני חושב שאת זניחה בצורה מביכה. את מתכוונת לחטוף רגליים קרות, אסטאליס?"
 "לא," אמרתי. "נראה שאתה מתלהב להראות לכולם את הבולבול שלך. אתה מודע לכך שחמישים אחוז מאוכלוסיית העולם הם גברים, נכון? הזין שלך הוא לא אוצר לאומי."
 "אל תלכלכי עליו לפני שטעמת אותו." הלסת שלו התכווצה, ונראה היה כאילו נמאס לו מהשיחה.

פגעתי בנקודה רגישה. למה ווהן אהב קהל כשהוא היה במצב אינטימי עם בנות?

ואם כבר מדברים על הנושא – למה הוא בחר את הדרך הכי פחות אינטימית להיות אינטימי עם בנות? דרך שלא דרשה ממנו לגעת, ללטף, להחזיר?

כמה שניות של שתיקה חלפו לפני שהוא פנה במסדרון ונקש באצבעותיו כדי לסמן לי שאבוא אחריו.
 אליס.

"אתה באמת חושב שבחורה שנמצאת עם מישהו אחר תמצוץ לך? בשטח בית הספר? בזמן שאנשים צופים?" לא יכולתי שלא לומר.

"כן."

"זה משחק בשבילך?"

"אם זה היה, הייתי מחלק לך את הקלפים המזדיינים.

עכשיו תשתקי."

שמעתי הכול על ווהן והמציצות הפומביות שלו. לא היה בן אדם אחד בבית הספר הזה – חוץ ממני – שלא ראה את הצורה והגודל של הזין (הכביכול מרשים) שלו נעלם במורד גרונה של בחורה. לפעמים היו שתי בנות, מלקקות, ומוצצות בתורות. אנשים אמרו שזה מפני שהוא היה חתיך לא קונבנציונלי והילד הכי עשיר בעיירה, וכל בחורה השתוקקה בסתר ליבה להתחתן לתוך משפחת ספנסר, שנחשבו לאצולה בשם, בנכסים ובמוניטין. הם היו אצולת הכסף – מסילות רכבת, נדל"ן משובח וקרנות הון סיכון – והיו אחת מעשרים המשפחות הכי עשירות באמריקה.

אבות אבותיו בנו את העיירה הזו, והוא עמד לרשת את הרוב. אבל חשבתי שהיו סיבות אחרות שבגללן בנות נתנו לוהן את מה שהוא רצה.

בבסיס שלנו, עמוק בפנים, כולנו אוהבים שמשפילים אותנו מינית, רק קצת. הקטע של הטאבו, חוסר האונים, החלק שבו את נתונה לגמרי לרחמיו של מישהו אחר.

כולנו קצת סאדו-מזוכיסטים.

במיוחד כצעירים.

ועוצמתיים.

ויפייים.

ועשירים.

כהות החושים של חיים קסומים כאלה נמחקת בקלות על ידי בושא, דבר שווהן חילק בכמויות. הוא אהב להשפיל אנשים. מאוד. ווהן נעצר מול שורה של לוקרים שחורים וכחולים. אליס לבשה שמלה פרחונית עם שרוולים תפוחים ושסע בצד. הבחור לידה היה קצת יותר נמוך ממנה, ונראה כאחד שטובע בכסף, עם תספורת יוקרתית ובלייזר כחול ויקר. היו לו עיניים חומות טובות ואנרגיה מגניבה.

"אליס, אמר ווהן, תוך כדי התעלמות מוחלטת מהבחור.
 "אה, היי ספנס." היא הסיטה מעיניה תלתל משיערה הקצר,
 ושפתיה הוורודות התעקלו בהתלהבות.
 רצייתי להקיא כשהיא נשענה קדימה כדי לתת לו נשיקה בלחי,
 והעיפה את הזרועות של החבר שלה ממותניה.
 "אני יכול לדחוס מציצה מהירה בעשר דקות הקרובות.
 הטירונית פה, צריכה ללמוד כמה מהלכים." ווהן הצביע עם האגודל
 מאחוריו, עליי.
 מבטה של אליס פגש בשלי, ועיניה נפקחו לרווחה לשבריר שנייה.
 את וגם אני, אחותי.

"אה..." היא הסתכלה על הבחור לידה, ונשכה את הציפורן שלה.
 עיניו החלו להיפקח אט-אט, כשההלם חלחל לתוך המערכת שלו.
 היא עמדה לזרוק אותו. והחלק הכי גרוע בזה היה שהיא אפילו לא
 חשבה להגיד לווהן ללכת להזדיין. עיניה אמרו 'אני מצטערת', לא
 'זה יפריע לך?'
 "ג'ייסון..." היא התחילה.

התחשק לי להנחית עליה אגרוף בשמו, כשמרה עלתה בגרוני כמו
 חלב שרתח בסיר. הוא בהה בה, ומבטו נטף צער, כשהפציר בה בלי
 מילים לא לסיים את המשפט.

"אף שתרגול מביא לשלמות, נכון?" התערבתי בנימה עליזה,
 וצעדתי צעד קדימה. "ומכיוון שאליס כל כך נדיבה ומוכנה להפגין
 את כישוריה האוראליים המושלמים על ווהן, אכפת לך להיות שפן
 הניסיונות שלי, ג'ייסון?" פתחתי את הרוכסן במעיל העור שלי,
 הורדתי אותו והנפתי אותו על כתפי. והושטתי את ידי אליו ללחיצה.
 זה היה מושלם, למען האמת – מבט האימה על פניה של אליס
 כשג'ייסון ירה מבט לעבר ווהן – שהלסת שלו התכווצה – ולקח את
 ידי ולחץ אותה בצורה רופפת.

"אל תדאג. עדיין אצפה בך." טפחתי על גבו של ווהן, ודאגתי
 לדבר בנימה קלילה כשארבעתנו צעדנו במורד המסדרון לאלוהים
 יודע איפה. "אף שאולי יש לי כמה תכסיסים בשרוול." קרצתי.

שקרים.

מעולם לא ירדתי לגבר, ועד לפני דקה, לא היו לי שום תוכניות לבצע את המעשה על אף אחד חוץ מאלכסנדר סקארשגורד, שלצערי הרב, לא היה לי סיכוי אמיתי לפגוש אי פעם. אך ווהן לחץ עליי, וג'ייסון ניסה בכל הכוח לא לבכות, אף שההשפלה שלו הייתה סמיכה ותלריה באוויר, כמו ערפל.

אם אוכל להחזיר חלק מההערכה העצמית של ג'ייסון, בזמן שאזעזע את ווהן כדי שיבין שאי אפשר להתייחס אליי כמו אל סמרטוט יותר, אולי הוא ירד ממני סוף-סוף.

אך ווהן לא נראה המום בכלל. הוא נראה... עצבני. הלסת שלו התכווצה חזק כל כך שחשבתי שהיא עלולה לעוף לו מהפה ולנשוך לי את הפנים. הוא נאחז בשרוול שלי, ומשך אותי קדימה, והכריח אותי לעמוד בקצב שלו, צעדים אחדים לפני ג'ייסון ואליס.

"מה לעזאזל את מנסה לעשות? להוכיח איזו נקודה?" הוא חשף שיניים.

"איזו נקודה בדיוק? שיש לי פה?" חייכתי בשלווה גמורה והרגשתי תענוג מוזר בידיעה שהוא היה עצבני. "אולי גם אני רוצה קצת אקשן."

"עם המזדיין הזה?" ווהן נחר, והנחיריים שלו התרחבו. עמדתי בקצב שלו, ועשיתי מאמצים עילאיים לא להתנשף. "הוא לא ידע איך לגרום לך לגמור עם ארבעה ויברטורים מגומי, שרביט קסמים, ויברטור חשמלי וכל קבוצת הפוטבול."

הייתי צוחקת אם לא הייתי לחוצה כל כך ממה שעמדנו לעשות. "יש כאלה שאוהבות כהה, גבוה וחתיך. אני אוהבת בהיר, נמוך... שפוי."

ווהן משך דלת ודחף אותי פנימה בלי מילה, בכוח שהפגין עד כמה עצבני הוא היה. החדר היה חשוך, עמוס ורחוס. הוא הסריח מאבק וחומרי ניקוי. החדר של השרת, הנחתי.

קסום.

אליס וג'ייסון הצטרפו אלינו, וווהן סגר את הדלת מאחוריהם.

הוא הדליק את האור. במבט זועף, הוא החל לפתוח החגורה שלו בתנועות כועסות וחדות.

"אני יכולה לעזור לך עם זה." אליס ליקקה את שפתיה, וחיכתה לאישור שלו.

ג'ייסון בחן אותי במבט זהיר, ציפה להוראות.

למה הכנסתי את עצמי?

"ג'ייסון, בוא הנה." נופפתי לו לגשת אליי, ואספתי את שיערי השחור כזפת והנחתי אותו על כתף אחת. הוא צעד לעברי, ופגע עם הברך שלו במטאטא. עיני הנץ של ווהן עקבו אחרינו כשאליס המשיכה לפתוח את החגורה שלו. צליל המתכת המשקשקת גרמה לליבי להחסיר פעימה.

אליס חפנה את המפשעה של ווהן דרך תחתוניו השחורים, אך הוא עדיין הסתכל עליי.

"לנורה." קולו נשמע מאיים, אכזרי וחד, כמו זכוכית שבורה. ידעתי לזהות אזהרה כשמעתי אותה.

התעלמתי ממנו, ואצבעותיי הרועדות עבדו על הכפתורים במכנסיו של ג'ייסון. הבזקים שלי בטירת קרלייל, רועדת כמו עלה תחת האצבע של ווהן ספנסר, רצו במסדרונות השחורים של מוחי. הוא חשב שאני נערה נאיבית וחלשה.

אם הייתי צריכה למצוץ לזר כדי להראות לו שגם לי היה צד מסוכן, הייתי מקריבה את הקורבן ומתמודדת עם הנזק הפסיכולוגי מאוחר יותר.

להמשיך להיתלות בכל השנאה הבלתי מתועלת הזו יגרום לי בוודאות התקף לב, כמו שזה נראה.

אף שלא התכוונתי שזה יקרה, המכנסיים של ג'ייסון החליקו מטה, ונכרכו סביב הקרסוליים שלו בחבטה עדינה. הוא היה עם תחתונים עכשיו, ועמד לו. התבוננתי בבליטה של הזין שלו, נצמדת לו לבטן דרך הבר – כמו עלוקה, ארוכה ונפוחה ומפחידה.

לני, פרה שתומה שכמותך, באמת התעלית על עצמך הפעם.

אף חלק בי לא רצה לעשות את זה. דרך הפעולה הנכונה הייתה

להודיע לצוות המחנכים ואבי שוהן התעלל בי. לא שהוא עשה את זה בדיוק. הוא לא הכריח אותי לעשות שום דבר, אבל הוא התגרה בכל צעד שלי, ודאג שאזכור שאני לא שייכת.

אבל החיים הם לא סרט. אף אחד לא יחשוב שהמעשים שלי הרואיים או מקובלים אם אגש להתלונן. אנשים יקראו לי מלשנית, יפנו נגדי, יחפשו אותי, בזמן שעכשיו, רובם פשוט התעלמו ממני או קראו לי בשמות. בסך הכול, היה לי קצת יותר משנה לסבול פה בקליפורניה. יכולתי להתמודד עם זה.

"לנודה, " אמר ווהן שוב, וקולו הנסיכי נשמע חד כסכין. בלעתי, והנחתי יד חוששת על... האיבר של ג'ייסון. הוא נבהל. ואני נבהלתי יחד איתו, ופלטתי צווחה לא רצונית. "את בסדר?" זעף כיווץ את הגבות של ג'ייסון כשהוא זו מרגל לרגל באי-נוחות.

היה ברור שהוא עשה את זה מאותה סיבה כמוני. נקמה. אליס הייתה מטורפת לזרוק אותו בשביל ווהן.

"כל הראיות מצביעות שכן, " מלמלתי ופלטתי צחקוק לחוץ. "אני מעולה, למען האמת. זה... מקסים. זאת אומרת, לא הפיץ שלך. " פינים לא היו מקסימים, נכון? "לא שאני אומרת שהפיץ שלך לא מקסים. זה פשוט. אה... לא משנה."

"כן. בתולה." ווהן אמר לידי, וקולו נטף סיפוק עטור ניצחון. הוא צחק, בדיוק כמו שעשה כשראה את העפעפיים שלי זזים בלילה ש'זה' קרה. לבה בערה בבטני, ועם זעם מחודש, כרעתי על ברכיי והסתכלתי על ווהן.

אליס חיקתה במהירות את תנועותיי, כאילו שזו הייתה תחרות, וירדה על הברכיים שלה וניסתה למשוך את התחתונים השחורים של ווהן. הוא אחז בידה והשאיר אותה במקום, לא נתן לה להוריד אותם. עיניו עדיין הסתכלו על עיניי.

עיגלתי אצבעות סביב קצה תחתוניו של ג'ייסון ומשכתי אותם מטה. לא התכוונתי להורות שאני בתולה פה, בחדר הזה, כדי שוהן יצחק עליי לנצח.

הזין של ג'ייסון השתחרר, סגול וכועס, מילימטרים ספורים מהפנים שלי. הכנסתי נשימה המומה והזכרתי לעצמי את רוחות הרפאים בטירת קרלייל. אם יכולתי להתמודד עם לישון במקום רדוף לכד בחדר, אז בטוח אוכל להתמודד עם זין, ואפילו לא אחד ענק מדי. "לך..." קולו של ווהן התפוגג. בפעם הראשונה, הוא לא נשמע משועשע בצורה אפלה ממני ומהתעלולים שלי.

אחזתי בזין של ג'ייסון, וכל גופי רעד מכעס ואדרנלין. רציתי לעשות את זה, לעצבן את ווהן מעבר לכל תקנה. לפגוע בו. לפגוע כי. נשענתי קדימה, עצמתי עיניים בחוזקה, וחשבתי מחשבות טובות...
בית.

רחוק מפה.

בית.

צ'יפס בטעם חומץ וסיידר קר כקרח.

בית.

לרוץ ולהשתולל בשדות שמאחורי הבית שלי, ולהרגיש את הדשא מתחכך בקרסוליי.

בית.

לעבוד בסטודיו שוב.

בית.

ליצור דברים יפים מדברים מכוערים.

בית.

לנשק בנים. את הבנים הנכונים. בנים שלא גורמים לי להרגיש שבא לי למות.

בית. בית. בית.

"פאק!"

הרגשתי שאני נגררת מהצווארון בחולצת המטאליקה שלי לקצה השני של החדר. ווהן עמד כעת ביני לבין ג'ייסון, כמחסום, בזמן שעדיין הייתי על הרצפה. הוא הצביע עליי, כשהסתובב אל ג'ייסון. "מה הבעיה שלך, ערימת חרא של חמצן מבזבז? יכולת לדאות שהיא לא רצתה את זה."

"אתה צוחק עליי? כרגע הצעת לחברה שלי למצוץ לך מולי!"
צווח ג'ייסון בפנים אדומות ובוהקות מזיעה קרה.

"חברה שלך לא בתולה," צעק ווהן.

"וזה בסדר מבחינתך להתייחס אליה כמו שקית שפיץ? אל תסובב את זה עליי, ספנסר. יש רק בן זונה אחד מעוות בחדר הזה, וזה הגבר שכרגע אמר לחברה שלי שהיא צריכה למצוץ לו מול הבחורה שהוא דלוק עליה כדי להדגיש נקודה."

ווהן זרק את ראשו לאחור וצחק בזמן שג'ייסון הכניס את הזין החצי-עומד שלו חזרה לתחתונים, והרים את מכנסיו. עם כל שנייה שחלפה בזמן שהוא התלבש, הרגשתי את הדופק שלי נרגע.

ווהן מלמל את המילים דלוק עליה כאילו שהרעיון היה משוגע. עמדתי לבעוט לו בביצים. הייתה לי זווית טובה אפילו ממקומי על הרצפה.

"תעוף מפה ושלא תעז להתקרב אליה שוב. תגיד לחברים החלאות שלך ממועדון הדיבייט שיעשו את אותו הדבר. אם הם יתקרבו ללנורה אסטאליס, הם מתים. כולם יודעים שהיא הרכוש שלי. וקח אותה איתך." ווהן דחף את אליס לעברו של ג'ייסון, בפנים חסרות הבעה, וזרק את שניהם החוצה. הוא טרק את הדלת בדיוק כשהפעמון צלצל. קמתי במהירות על רגליי והרמתי את הסנטר. היה פה יותר מדי דחוס וצפוף. רציתי לצאת.

ובעיקר, לא רציתי להסתכל על פניו של ווהן לאחר שהוא ראה אותי מבועתת מזין אנושי, כאילו שהיה מפלצת בעלת שלושה ראשים. "הרכוש שלך?" נהמתי. "לך תזדיין, ספנסר. אני מעדיפה למכור את עצמי לכנופיה של פושעים מלאי מחלות לפני שאתן לך לגעת בי." "תשתקי," הוא אמר וסובב את גבו אליי שוב כשהשעין את ידיו על השולחן, ונאחז בקצוות בציפורניו. הוא לא יכול היה אפילו להסתכל עליי מרוב כעס.

ועדיף שכך. גם אני סיימתי איתו.

"יש לי שיעור מעבדה." הסתובבתי לעבר הדלת.

הוא אחז בפרק כף ידי וסובב אותי אליו. הרמתי את עיניי, וציפיתי

לראות אותו זחוח. מנצח. מאושר. ווהן קיבל מציצות מכל נערה עם דופק בחלק הזה של המדינה, ואני מעולם לא נגעתי בזין בחיי. מה שקרה היום פשוט אישר את זה. כמה נפלא.

להפתעתי, פניו היו ריקות מרגש – אותה הבעה קרה ובלתי קריאה שלא יכולתי לפענח. קנבס חלק. נראה שהוא לא היה כל כך לעגני כשהיינו לבד. רק אכזרי בצורה שקטה.

"קפצת כיתה," הוא אמר.

מה?

זעפתי, וקיוויתי שלחיי ואוזניי לא היו אדומות כמו שהרגשתי שהיו. "מתי?" הוא לחץ.

"מכיתה ט' לכיתה י'."

"למה?"

איברתי את אימא שלי וחסמתי את כל העולם. התמקדתי בלימודים ובאומנות ובהיתי בתקרת חדר השינה שלי, שכוכה במיטתי, והקשבתי לשיר Last Night I Dreamt של להקת The Smiths פעם אחר פעם, כשעישנתי בדלי סיגריה מגעילים שמצאתי מאחורי שיחי השושנים במכינת קרלייל.

החלטתי שלהתאהב היה חסר טעם. כולנו מתים בסוף. אפילו אמרתי לאבא שאני רוצה להתחתן עם האומנות שלי, כמו שהוא עשה אחרי אימא. אומנות לא עוזבת לעולם. היא לא מתה לעולם. היא לא מפסיקה להתעורר בוקר אחד.

Ars Longa, Vita Brevis

קעקעתי את זה על הידך הפנימית שלי כרגע שמלאו לי שבע-עשרה – מקום פרטי ואינטימי, כדי להזכיר לעצמי שכל מה שרצייתי ללדת היה עוד דברים יפיפיים וחסרי חיים.

"לחלק מאיתנו יש מטרות שלא כוללות להידבק במחלות מין ולהתמסטל. אני עובדת קשה בשביל מה שאני רוצה."
"נשארתי באנגליה כשאבא שלך ואחותך עברו לפה. למה?"

כגללך.

אבל זה היה נכון רק חלקית. לעזוב יהיה כמו להשאיר את אימא מאחור.

לא אמרתי דבר.

"מה גרם לך לבוא לפה? למה עכשיו?"

אבא הכריח אותי. חוץ מזה, הבדידות כרסמה בי כמו סרטן. צבעתי את עצמי בצבעי מלחמה, בתקווה שזה יהיה מספיק כדי להרחיק את ווהן ממני. ומתברר, שהוא ראה זאת כהזמנה להילחם והתכוון למאבק. "מה עם חברים? חברות? חיי חברה?" אצבעותיו התהדקו בחוזקה סביב פרק כף ידי באחיזה מכאיבה.

רציתי לבכות. לא מפני שהוא הכאיב לי, אלא מפני שאהבתי את זה. אהבתי שהוא לא התייחס אליי בכפפות של משי מפני שאיברתי את אימי. אהבתי שהוא היה מנוסה ולא עשה עניין מסקס. אהבתי שהוא היה מדהים ביופיו, קר ומבטיח כמו בוקר חג המולד, ושתשומת ליבו הייתה נתונה אך ורק לי, אפילו אם זו הייתה תשומת לב שלילית. ונחרדתי לגמרי לגלות שחלק ממני רצה שהוא יסובב את פרק כף ידי חזק יותר עד שהכאב העמום יהפוך לחד.

נדתי בראשי. חיי האישיים לא היו ענייניו.

"שום חיי חברה." הוא צקצק. "בסדר. איך הולך עם הפרויקט

להתמחות? מה את מתכוונת להגיש?"

למה אכפת לו? הוא כרגע הזמין אותי לראות מישהי מוצצת לו את הזין. הבטתי לצד השני, על הקיר, והתעלמתי ממנו. ככל שאגיב פחות, כך יימאס לו והוא ישתעמם ממני יותר.

"התחלתי לעבוד על שלי אתמול," הוא הודיע לי. "היה קשה

להחליט על הקומפוזיציה."

הוא ניהל איתי שיחת חולין?

"אין סיכוי שתצליח להגיש את זה בזמן," אמרתי.

היינו אמורים להגיש את העבודות שלנו להתמחות בקרוב. סיימתי את הפרויקט שלי. נותרו לי רק כמה דברים קטנים להשלים.

הוא משך בכתפיו.

ליבי החל להאיץ. זה היה טוב. זה אומר שהוא פיגר, והיה לי סיכוי טוב יותר להשיג את ההתמחות.

בלעתי רוק, בניסיון להסתיר את התלהבותי.
 "אל תדאגי. אפילו רבע-גמור, אבא שלך יעדיף לבחור את הפרויקט שלי במקום את שלך גם ככה."

לא אמרתי על כך שום דבר, אז הוא המשיך.
 "את יודעת... הגיחוך היהיר שלו חזר בדיוק כשחשבתי שניצלתי מזה. הדרם החל לרתוח לי שוב בוורידים, ועיניי הצטמצמו מתאווה ועצבים." מה שאמרתי לך מאחורי המזרקה ההיא כשהיינו ילדים עדיין בתוקף."

הוא נשען על השולחן, ומשך אותי לעבר גופו הארוך והקשה. הייתי צמודה אליו עכשיו, והרגשתי שהוא כמו אבן על איברי הרכים.
 "אני יכול לנשק אותך, ואת עדיין תיתני לי. כי את עדיין טובה, ואני עדיין רע. שום דבר לא השתנה. אנחנו עדיין אותם ילדים. רק שהמשחק שלנו יותר מסוכן עכשיו."
 ואימא שלי כבר לא בחיים כדי להזהיר אותי מסוכר או מִבָּנִים כּמוֹךְ, חשבתי במרירות.

"חשבתי שאתה עדיין לא מחלק את הקלפים שלנו." קימרתי גבה.
 "שיניתי את דעתי. משחק אחד קטן לא יזיק. לי, לפחות."
 "נראה אותך," אמרתי בכעס. רציתי להשאיר בו את הסדק הראשון, כדי שכאשר הוא יבוא לשבור אותי, אדע לאן לכוון.

הוא בהה בי לרגע, ומבטו ירד ממבטי לטבעת בשפה שלי. הוא הוריד את ראשו, בהילוך איטי כמעט, והתקרב לנשיקה. לא האמנתי למראה עיניי. למה שהוא עושה. הילד ששנא אותי הצמיד את שפתיו לשלי. אך לא היה שום דבר רומנטי בזה.

זה היה מתריס. זו הייתה קריאת תיגר, עוד אתגר.

משחק כוח.

כששפתינו נגעו, צמרמורת עברה במורד גבי כאילו הייתה גפרור שנדלק. הוא חיכך את שפתיו על שפתיי בסבלנות, ונשימתו החמה חדרה לפי. ליבי האיץ עד לקצב מסוכן, וגחליליות פרצו החוצה כאילו

נמלטו מצנצנת סגורה. לנשק אותו היה כמו לעמוד על קצהו של צוק. הנוף היה יפה, אבל ידעת שזה עלול להיות קטלני. ועדיין, חלק חי, טיפש, בלתי הגיוני ומסוכן בתוכך עדיין גרם לך לרצות להשליך את עצמך מטה כדי לפגוש את מותך.

הרגשתי את שפתיו לא רק בשפתיי.

הרגשתי אותן בקצות אצבעותיי, כל הדרך מטה עד לכהונותיי.

הרגשתי אותן כשעורי סמר.

הוא באמת עשה את זה. נישק אותי. ברגע שפיו ננעל על שלי, פערתי את פי וסגרתי את השיניים על השפה התחתונה שלו, מבלי לעצור עד שחפרתי חזק כל כך שיכולתי להרגיש את השיניים שלי מתנגשות אלה באלה. דם חם מילא את פי. הוא לא נסוג, ואני לא שחררתי. חפרתי חזק יותר עם השיניים כשירו זוה בינינו, והאגודל שלו החליק לתוך הפירסינג בשפה שלי, ומשך אותו, הכאיב לי חזרה. הוא חיך לתוך הנשיקה שלנו. הוא אוהב את זה, הבנתי. כשאני מכאיבה לו. גורמת לו לדמם.

רק כשהוא עמד לתלוש את הטבעת מהשפה שלי שחררתי לבסוף. והוא הוריד את ידו לגמרי.

אז זה המשחק, חשבתי. אני אכאיב לו, והוא יכאיב לי חזרה, אבל רק עד כמה שאוכל לסבול.

העברתי לשון על השיניים, והתענגתי על הדם החם והמלוח שלו. כשהסתכלתי עליו שוב, הוא נראה אנושי ביותר לפתע. ילדותי אפילו עם כתם של דם מרוח על שפתיו, חיכה שאגיד משהו. שאאשר שהוא לא היה האדם הרפוק היחיד בחדר. "טעית. לא רציתי לנשק אותך." ליקקתי בצידו שפתיי, במבט מלגלג.

הוא חיך, רכן מטה ואחז בקצה האוזן שלי בשיניו, ולחש, "את רצית את זה, את נהנית מזה, ובפעם הבאה שאגע בכך, ילדה טובה, אני לא מתכוון רק ללכלך אותך. אני מתכוון להפוך אותך למטונפת, כמוני."

שלושה דברים קרו באופן סימולטני מאותו היום ואילך:

1. ווהן החל לפקח על האינטראקציות שלי בבית הספר, במיוחד עם הבחורים. בנים הפסיקו להתייחס לקיומי לגמרי, מכל הכיתות והסטטוסים, חוץ מנייט והאנטר, שלא פחדו מהחבר המטורף שלהם. כל השאר שמעו שלני אסטאליס הייתה הרכוש, שלא מרצון של ווהן, ואף שלא הייתי מעוניינת באף אחד מהם, עדיין חשבתי שהם פחדנים על כך שהקשיבו לווהן.

ברור שהייתי הרכוש הכי גרוע שיש – מהסוג המזונח. ווהן אפילו עשה מאמצים קיצוניים ביותר כדי לוודא שאנשים ידעו שאני שום דבר בשבילו. אפילו רצה שמועה קצרה על כך שחטפתי מחלת מין מדוגמן ברזילאי שכביכול שכבתי איתו בקיץ, אבל זה נעלם במהירות כשווהן אמר שאף אחד לא נואש מספיק כדי לזיין אותי.

2. הבנות, ששמעו גרסאות שונות על מה שקרה בחדר של השרת (אך ורק מאליס ואראבלה), וידעו עכשיו ללא כל צל של ספק שווהן החל להתעניין בי בצורה יוצאת דופן, עברו משנאה כלפיי לתיעוב אקטיבי. פופי נאלצה להבריו מחלק מהחוגים שלה אחרי הלימודים רק כדי ללוות אותי הביתה ולוודא שאף אחד לא עוקב אחריי או מטריד אותי. אראבלה ואליס המשיכו לקרוא לי ערפדית בגלל הלבוש והחיבה שלי לכל דבר שחור, והציקו לי עם ווהן בכל פעם שקפצו לבקר את פופי. השאלות שלהן זכו לשתיקה בתגובה.

3. ווהן החל להגיע אליי הביתה כמעט בכל יום כדי לעבוד על הפרויקט המסתורי שלו עם אבי.

אבא חיבב את ווהן כשהייתה לו הזדמנות לחזות לראשונה בגדולה האומנותית שלו בחופשת הקיץ, ועכשיו, כשווהן הביע עניין בעבודה

צמודה איתו, אני מניחה שזה החמיא לאבא. אף שוהן לא היה מודע לעובדה שהייתי מסנוורת מדי מהערצה שלי לאבי כדי לדבר איתו על האומנות שלי, הוא ידע שהוא פוגע בי בכך שהוא בא לכאן. בכל פעם שפתחתי את הדלת והוא היה בצד השני עם ציוד הפיסול שלו, הוא העניק לי חיוך עקום שהזכיר לי שהוא נישק אותי לא מזמן, ושלא משנה כמה מגעיל חשבתי שהוא, הדם שלו היה בפה שלי. שפתו התחתונה עדיין הייתה פצועה מהנשיכה שלי. "ויתרת כבר על ההתמחות ההיא?" הוא שאל אותי. "בחלומות שלך," עניתי לו, והוא צחק בשוככות ונד בראשו כשחלף על פניי.

פרק 4

לנורה

ביום שבו נייט נפרד מפופי, ישבתי בחדר שלה וליטפתי את שיערה. הבחור שהבריא ממנה בחורים כי הוא היה מודאג כל כך שהלב היקר שלה לא יישבר, דרך עליו בסופו של דבר כמו על רחבת ריקודים. הייתי עסוקה בניסיון לעצור את אחותי מלזרוק את עצמה מהגג שלנו.

השמועה שפופי נזרקה מהר מאוד לטובת נערה בקולג' התפשטה כאש בשדה קוצים בתיכון 'אול סיינטס'. הלוקר שלה היה מלא בגרפיטי, וכשהיא פתחה אותו היום, היא מצאה גוש חרא אנושי אמיתי על הספרים שלה עם פתק שאמר: **התחרבן לך!**

נייט לא נראה בשום מקום היום, ופופי נשבעה שהיא לא תחזור ללימודים עד סוף השנה. חיבקתי וניחמתי אותה כל הערב. פופי לא הייתה יכולה לסמוך על החברות הכי טובות שלה ככיכול ובצדק, אליס ואראבלה היו הראשונות שהפיצו את השמועה על הפרידה שלה במסדרונות בית הספר.

מלכות הכוורת של 'אול סיינטס' פנו עכשיו נגד אחותי, כשכבר לא הייתה תחת הגנתו של נייט קול.

השנה הייתה מחורבנת עם תוספת קקי מבחינתי, אבל פופי נהנתה להיות פה לפני כל האסון עם נייט. אני לא התחברתי עם אף אחד, לא יצאתי לשום דייט, ולא אגרתי זיכרונות. בדרכים רבות, השהות פה הייתה כמו לילה ארוך ומייסר, בלי חלומות או אפילו סיוטים כדי להעסיק לי את המוח – בהייה סתמית ארוכה ומיותרת בתקרה, שגרמה לי לתהות אם אני באמת קיימת בכלל.

לפחות התקרבנו לסוף השנה. עדיין לא הגשתי מועמדויות לאף מכללה באירופה, או בכל מקום אחר, כי התפללתי להתקבל להתמחות ההיא. לכל מקום שאליו ווהן ילך, אפילו אם זה יהיה לאנגליה איתי, אהיה במגרש הביתי שלי. לא יהיה לו כל כך הרבה כוח שם. גם ככה הוא עדיין לא סיים את היצירה שלו, ואין לדעת מה הוא שלח להם בכלל כשהגיעה בקשת ההתמחות. עבר כבר חודש, לפחות. אבל היו לי צרות גדולות יותר.

נייט לא היה אדם רע, אך כחבר, הוא היה זבל, וחשבתי שלפופי הגיע הרבה יותר ממה שהוא הציע לה.

"תוציאי הכול." ליטפתי את שיערה הבהיר של פופי, ונישקתי את ראשה כשהיא התכרבלה בזרועותיי על המיטה שלה. הייתה לה מיטת אפיריון כמו של נסיכה, כולה ורודה בהירה ולבנה, ושידה בגודל של כל החדר שלי. לי לא היה אכפת מדברים כאלה, אבל לפופי כן. לא ביקרתי אותה על כך. היינו מי שהיינו. היא הייתה צריכה לטפל בי בבית הספר כי הסתבכתי כל הזמן.

פופי קינחה את האף בחצאית שלי, ואפשרתי לה.

"הוא כזה חרא!" היא הכריזה, ופרצה בהתקף חדש של דמעות.

"ברמה עולמית." הנהנתי כשתמכתי בהצרתה. "הוא צריך לקבל

פרס על רמת החראיות שהוא מפגין."

"אבל הוא כל כך מהמם."

"בטח, אם את בקטע של המראה הזה של שון־מנדוז־פוגש־

את־צ'ייס־קרפורד. אבל יש מלא בחורים מהממים, ומגיע לך אחד

שיבין בדיוק עד כמה את מיוחדת." הזזתי בעדינות את השיער שנדבק

ללחי הרטובה שלה, והעברתי אותו אל מאחורי אוזנה.

פופי התיישה, וטפחה על עיניה עם טישו קרוע.
 "אבל, זה נכון?" היא צמצמה אליי את עיניה הנפוחות.
 משכתי כמה ניירות טישו חדשים מהשידה שלה והושטתי לה
 אותם עם בקבוק מים.
 "מה נכון?" שאלתי.

"שאני מיוחדת. את מיוחדת, לני. עם האומנות שלך והיחס
 המוזר שלך והדרך שבה את מעמידה פנים שלא אכפת לך כשבחורים
 מהממים ועשירים כמו ווהן ספנסר הופכים אותך למטרה מהלכת.
 אבל אני לא כזו. אני לא מוכשרת או חזקה או מעניינת במיוחד.
 אין לי איזה מראה או בגדים או יכולות מיוחדות. אין לי אפילו
 חוכמה וידע במספרים." היא משכה באף, ונעצה בי מבט זועף
 וחשדן כעת, כאילו שזו הייתה אשמתי שהיא בחרה ללבוש מותגי
 מיינסטרים יקרים, ולעשות גוונים בשיער ולהתחבר עם "חברים"
 רגילים ופופולריים.

"אפשר להיות מוכשרת ונוראית לגמרי," אמרתי בזהירות,
 כשחשבתי על ווהן. "ואפשר שגם לא תהיה לך אפילו עצם אחת
 אומנותית בגוף ועדיין להיות הדבר הכי נדיר בעולם. זה במעשים
 שלך. זה בנשמה שלך. את מיוחדת, פופי, כי את גורמת לאנשים
 להרגיש טוב. אף אחד לא יכול לקחת את זה ממך."

היא שקעה בזרועותיי, וישבנו שם במשך מה שהרגיש כמו נצח,
 מתחבקות ומתנדנדות קדימה ואחורה, מתענגות על הצער המר־מתוק
 של לאהוב בחור שלא אהב אותה חזרה – לא שידעתי על כך משהו.
 שיברון לב היה חרב פיפיות מיסטית מהמקום שבו אני עמדתי. ולא
 היה לי שום רצון לחוות את מגוון התחושות בתאונת הדרכים הזו של
 רגשות. לא אלך לשם מעולם.

היום ההוא בחדר השרת השרת זעזע אותי. לא שחשבתי שה...
 איבד של ג'ייסון מושך, אבל היה בזה ריגוש כלשהו. אם להודות על
 האמת, הריגוש היה קשור לכך שנשכתי את השפה של ווהן וצפיתי
 בו כשהוא ליקק את הדם שלו בגיחוך קטן, ופחות קשור לג'ייסון.
 אהבתי שוהן הרחיק אותי מהחבר של אליס, שהוא היה אובססיבי

כלפיי. ואף ששמעתי על המעללים שלו מאז – שהוא נעלם עם בנות לתוך חדרים במהלך מסיבות שלא הוזמנתי אליהן – ידעתי גם שהוא תהה.

הוא תהה עם מי נפגשתי.

עם מי הייתי, ומה עשיתי איתם.

הזנתי את הסקרנות שלו ושיחקתי במשחקי המוחות שלו. הייתי כל הזמן עסוקה בנייד שלי בבית הספר. סימסתי לפופ, החבר הכי טוב שלי ממכינת קרלייל וחייכתי לנייד. הנחתי יד על הלחי והעמדתי פנים שאני מסמיקה.

בלילות שידעתי שווהן יגיע אליי הביתה – מפני שאבא שלי כבר היה בסטודיו שלו והכין את הכלים שלו – יצאתי, אפילו רק לנסיעה, וחזרתי עם השיער שלי פרוע והאודם השחור שלי מרוח בכוונה.

שיגעתי אותו כי הוא הטריף אותי. רציתי להילחם בו, להכאיב לו על מה שהוא עשה לי. לנשוך אותו. לטעום אותו. להרגיש אותו. התגנבתי לעיתים קרובות לתוך הבית בדיוק כשהוא עמד לעזוב, עייף ומלוכלך, עם השיער שלו פרוע. הוא נכנס לטנדר הגרוטאה שלו וזעף אליי בשתיקה, כמנסה למשוך ממני תשובות באופן טלפתי.

”לנורה?”

שמעתי דפיקה עדינה על הדלת של פופי. אבא כנראה שמע את

הקול שלי בתוך החדר.

”תיכנס, אבא.” פופי ניגבה במהירות את שאריות הדמעות שלה עם הטישו שנתתי לה, היא הזדקפה והעלתה על פניה חיוך קצת מלחיץ. היא אף פעם לא רצתה לעצבן את אבא שלנו. אחד מהקורבנות הרבים שהקריבה מאז שאיכדנו את אימא. פופי הייתה התגלמות הבת המתחשבת, בזמן שאני לבשתי בגדים מורבידיים ונשכתי בנים שעצבנו אותי.

אבא עמד בדלת, ושיערו המתולתל הארוך והאפור הזדקדק מעל ראשו כמו כובע אקסצנטרי של אלטון ג'ון. הזקן שלו כמעט הגיע לבטן הבורדה העגולה שלו. אבא נראה כמו דמות מהארי פוטר – פרופסור מכשף טוב לב שנראה גדול ומאיים, אך לא יפגע בזכוב. הוא

אהב את אימא ואותנו, ידעתי את זה, אבל תמיד הייתה לי תחושה שאנחנו היינו במקום השני אחרי האומנות שלו. אימא לא רצתה שהוא יפתח את מכינת קרלייל – אבל הוא פתח אותה בכל זאת.

היא הייתה הורגת אותו לו הייתה בחיים כדי לראות שהוא עקר אותנו מאנגליה לאמריקה למען הפרויקט שלו. הוא לא היה מסוגל לסרב לאתגר טוב.

אבא ידע שלא רציתי חיים מחוץ לאומנות, והוא מעולם לא דחק בי שאעשה יותר מזה – לא לצאת עם בנים, לא להתחבר עם אנשים שלא היו ראפרטי, לא לחיות את החיים. הרשימה המשיכה עוד ועוד, כמובן.

"מה אתן עושות, בנות?" הוא הסתכל עלינו בחיוך מתנצל. זה היה סוג הקשר שהיה לנו עם אבא. קצת רשמי מדי לטעמי.

ושוב, היה לו אכפת – הוא מעולם לא פספס אספת הורים, ותמיד וידא שיש לנו כל מה שאנו צריכות ושנעשה משהו פנטסטי בקיץ. הוא תכנן טיולים מורכבים – שבהם הערצנו את הארכיטקטורה הפראית של ולנסיה, מוזיאונים בהונג קונג, גלריות בפירנצה, הפירמידות במצרים. אבל להיות אבא לא היה טבעי בשבילו כמו להיות אומן.

אלו היו 'הוונהים' של העולם שהוא מצא איתם שפה משותפת. "אה, לא הרבה. סתם מרכלות. מה שלומך, אבא?" אמרה פופי בקול מתנגן, בזמן שזינקה על רגליה, ויישרה את הפיג'מה שלה. "אתה בטח גווע ברעב. שאכניס קצת מהלזניה שנשארה למיקרו בשבילך?" ניסיתי לא לבהות בה בצורה המומה מדי. תהיתי איך ההרגשה לחתוך את הרגשות שלך עם מספריים, כמו מרינוטה שבורה. בניסיון להיות חזקה כל כך, היא החלישה את עצמה. שנאתי לראות אותה סובלת.

"זה יהיה מעולה, פופ. תודה. לני, אני יכול לדבר איתך רגע?" הוא הושיט את כף ידו הענקית והסדוקה לעברי.

אחזתי בה וקמתי בשקט.

לא התאים לאבא לזום שיחה רצינית. ווהן סיפר לו משהו? הוא

הלשין עליי? אמר לו שאני נפגשת עם בניס? לא שזה יפריע לאבא.
אם כבר, הוא יעודד את זה.

מה לעזאזל הוא רצה?

"בסטודיו." אבא משך את ידי והוביל אותי לעליית הגג שבה היה הסטודיו הקטן שלו – נוסף לזה שבחצר האחורית שלנו, שם הוא שמר חלק מהיצירות הלא גמורות שלו. עליית הגג הייתה יותר אינטימית.

הלכתי אחריו, ושברתי את הראש לגבי מה שעתיד להגיע. אבא ואני פטפטנו כל הזמן במהלך ארוחות הערב וכשצפינו בטלוויזיה. דיברנו על מזג האוויר ובית הספר ולוח הזמנים העמוס של פופי והעבודה שלו. הדבר היחיד שלא דיברנו עליו היה עליי.

אפילו שנתתי לו את היצירה הסופית שלי למשימת ההתמחות בחודש שעבר – גולגולת בגודל אנושי עשויה אך ורק מפחיות וינטג' – הפניתי את השיחה במהירות למשהו אחר, כשנזהרתי לא לקלוט אכזבה או שיעמום שהוא אולי יחוש כלפי האומנות שלי.

כבר ציפיתי לתוצאות בכל יום, אבל בצורה של מכתב רשמי. ידעתי לא לצפות מאבא שלי לכופף את החוקים ולבשר לי את החדשות באופן אישי.

טיפסנו במעלה גרם המדרגות הלולייני והצר לעליית הגג. רצפת העץ הלבנה חרקה תחת המשקל שלנו כשנכנסנו ללופט בעל התקרה המשולשת. הארומה של אבן מגולפת, הקרירות של ענקי השיש והאבן, ועננים של אבק לא עזרו להסוות את הניחוח הייחודי של ווהן ספנסר שמייד זחל לתוך נחיריי – מענג, אימתני ומלא סכנה. ניסיתי להתעלם מכך ומהצמרמורת שהתלוותה לזה.

הוא היה פה הלילה. שמעתי את הקולות שלהם נישאים דרך החלון הפתוח בעליית הגג לפני עשר דקות.

"תהיה עדין עם המפסלת, ילד. אל תהרוס את זה. זה יקר מדי לשנינו."

"תוריד את המקדחה. תנועות איטיות. תאהב את האבן הזו כאילו שזה בן אדם."

"בוא נסיים להיום. נלחמת עם היצירה הזו כל הלילה. אתה לא מסונכרן איתה. אתה במלחמה."

וזהו נאבק עם היצירה, ולא הייתי בטוחה בכלל שהוא הגיש פרויקט אחר להתמחות. זה העניק לי תקווה. אולי כן היה לי סיכוי. לפחות הגשתי את היצירה שלי בזמן.

"שבי", אבא הורה לי בגניחה עייפה, והצביע על אבן ענקית שטרם נגעו בה בפינת החדר.

הזיתי את הספר של אליוט גולדפינגר, "אנטומיה אנושית לאומנים", שהיה מונח עליה, ועשיתי כדבריו, משלבת את רגליי על קרסולי. התעלמתי מהיצירה הענקית השכובה המכוסה בסדין לבן גדול שעמדה בפינת הסטודיו. ידעתי כמה אינטימי היה הקשר של אומן ליצירה שלו. זה היה כמו להיות בהיריון, בידיעה שהתינוק שבתוכך גדל מדי יום – עוד תאים, גפיים ארוכות יותר, תווי פנים מודגשים יותר.

וגם ידעתי שזו הייתה היצירה של ווהן, ולא הייתי אמורה לראות אותה.

"את עומדת לקבל מכתב מהוועד המנהל, אבל חשבתי שזה דורש שיחה אישית יותר. תני לי להתחיל בלהגיד שיצירת האסמבלז' שלך הייתה פנומנלית. הדרך שבה עיצבת את הפח, גלגלי השיניים הקטנים לעיניים, הפרטים – זה בוצע בצורה פנטסטית. זה עורר הרבה רגשות בשלושתנו. דוד שלך הארי קרא לך גאונה, ואלמה אמרה שהיצירה שלך היא האהובה עליה. מעולם לא הרגשתי גאה יותר לקרוא לך בתי." הנשימה השתוללה בריאותי, וניסיתי להשתלט על החיוך שלי. זה קורה. אני עומדת לקבל את ההתמחות. כבר החלטתי מה אני רוצה להציג במוזיאון טייט מודרן. כבר תכננתי הכול. הייתי צריכה לצייר את זה קודם, אך העצמות היו שם. זה בא לי בשנתי, כלילה שבו נשכתי את ווהן.

"תודה. אני –"

"לני, את יודעת שאני אוהב אותך, נכון?" אבא אמר בקול שקט ומתנגן, וראשו נשמט לתוך כפות ידיו הענקיות והפתוחות לפתע.

אוי, לא.

"כן. ברור," היסטתי.

"אבל את מתכוונת לזה?" הוא שאל מבין אצבעותיו, והציץ דרך הרווחים שביניהן כמו ילד קטן.

ופתאום, הרגשתי שאני כועסת עליו. כי הוא לא היה ילד קטן. הוא היה גבר בוגר. והוא בחר בדרך הקלה, ושיחק ברגשותיי.

"אתה נשמע כאילו שאתה עומד לשלוח אותי לפנימייה בצד השני של העולם. קצת מאוחר לזה, אבא." דאגתי לדבר בנימה קלילה, וכחכחתי בגרוני.

ואז זה נחת עליי. הבדיחה המטומטמת שלי הפכה למציאות אכזרית.

לא. לא, לא, לא.

אבא הוריד את ידיו מפניו וכבש את מבטו ברצפה. כשלא אמרתי דבר, הוא החל להתהלך בחדר, הלוך ושוב, כשידיו שלובות מאחורי גבו. הוא נעצר לאחר כמה רגעים, כמנסה להחליט איזו דרך פעולה הוא רוצה לנקוט, והסתובב אליי, נשען לעברי והניח את ידיו הכבדות על כתפיי. מבטו ננעל על מבטי, והעוצמה שהוא הקריץ דרך עיניו כמעט העיפה אותי לרצפה.

"את מספיקה," הוא אמר.

"ברור," הצלחתי להגיד, והרגשתי את הקירות של הסטודיו הקטנטן נסגרים עליי.

זה לא קורה. אלוהים, בבקשה. עברתי כל כך קשה. זה כל מה שאי פעם רציתי – להציג את העבודות שלי במוזיאון טייט מודרן. לא נהייתי ממערכות יחסים שפלות ומציצות ליליות במסיבות בריכה של ילדים עשירים, או לפלרטט עם סמים, מכות, והצד הלא נכון של החוק. הוריי לא היו אצולה קליפורנית. לא היו לי חברים מקבוצת הפוטבול, ופופולריות, ואת כל העולם הארוך לרגליי.

הדבר היחיד שאי פעם ביקשתי זו ההתמחות הזו.

"זה נכון. ויום אחד את תראי שאני מתכוון לזה, אבל לני... לא

קיבלת את ההתמחות."

עצמתי עיניים ונשמתי נשימה רועדת, כי סירבתי לתת לדמעות לרדת. רציתי להאמין לו. אבל אם הייתי הכי טובה, הייתי מקבלת את ההתמחות. שנינו ידענו את זה.

"וזה ספנסר?" שמעתי את עצמי שואלת. לא העזתי לנשום. ידעתי שאם אזוז, או אפילו אזיז אצבע, אשתגע לגמרי וארסק, אשבור ואהרוס כל דבר מולי – אפיל את הפסל שווהן עבד עליו, אמוטט את הקירות. וקודם אקפוץ ראש לכריכה, בתפילה שאפגע בתחתית ואמות. זותי הצידה ונתתי לוהן לעשות את זה – להזדחל לו לתוך חסדיו הטובים של אבי, פה ב'טודוס סנטוס'. נתתי לו להיכנס לממלכה שלי, לתוך המשפחה שלי, לבית שלי, בכל יום, וצפיתי כשהוא גנב את הדבר היחיד שהיה אכפת לי ממנו, לילה אחר לילה. כי ברוב טיפשותי חשבתי שהעבודה שלי תדבר בעד עצמה, ושהוא לא יוכל לרמות את דרכו כדי להשיג את ההתמחות.

הייתי בדיוק אותה אידיוטית תמימה וקטנה שהוא ראה אותי.

"כן," אבי אישר מאחורי הערפל האדום של הכעס שלי.

פקחתי את עיניי וקמתי מהאבן.

"הפרויקט שלו אפילו לא גמור! הוא אמר לי את זה בעצמו!"

רתחתי מזעם.

מעולם לא הרמתי את הקול על אבא. או על אף אחד אחר, אם כבר.

אבל ברגע זה, קור הרוח שלי זלג מבין אצבעותיי כמו מים.

אבא עמד מולי, זרועותיו פתוחות, כאילו שנכנע. "ועדיין זה נראה

ברמה אחת מעל כל השאר, אף שזה לא חצי-גמור."

"אפילו לא חצי-גמור?!" הכרזתי בעצבים, ונופפתי בידיי באוויר.

"זה מותר בכלל? זה לא נגד החוקים והתקנות וכל השטויות שלך?"

אולי הייתי צריכה להציג לך פחית מזדריינת של היינץ."

נאחזתי בקש. מועצת המנהלים של מכינת קרלייל, והשופטים של

ההתמחות, כללו את שלושת המייסדים של בית הספר – אבא שלי,

בן דודו שגדל איתו, הצייר הארי פיירהרסט, וליידי אלמה אוררט-

הודקינס, האוצרת הראשית של הגוגנהיים. אם הם החליטו לבחור

בווהן, לא היה שום דבר שיכולתי לעשות לגבי זה. אני הייתי דון

קישוט שנלחם בתחנות רוח, בדיעה שהן ימשיכו להסתובב, לא משנה כמה אנופף בחרב הדמיונית שלי.

"לני, היצירה שלו לא טובה." אבא עצם את עיניו, וכאב עלה בפניו. "היא מבריקה בצורה מדהימה, ואם היית רואה את זה, היית מסכימה."

"רעיון מעולה. למה שלא תראה לי את הבולשיט הרבע-גמור הזה כדי שאוכל לשפוט בעצמי." בעטתי בגוש של חמר עיצוב, והוא עף על הרצפה עד שפגע בקיר. "תראה לי מה מבריק כל כך בצורה כללית מזדיינת של פסל בלי שום פרט עליו. שרימפ ברחם, ללא עיניים, אף ושפתיים. תראה לי כמה הוא יותר טוב ממני."

שנינו עמדנו שם לרגע לפני שזינקתי קדימה לעבר הפסל המכוסה, בכוונה למשוך את הסדין ממנו ולראות בעצמי. אבא תפס את ידי בשנייה שהושטתי אותה.

השלכתי את ראשי לאחור, וצחקתי צחוק מריר. "ברור."
 "זה מספיק, לנורה."

"אני בטוחה שזה גרוע. אני מוכנה להתערב שבחרת בו כי הוא ספנסר ארוך." הסתובבתי, וחייכתי אליו.

אמיליה לה-בלנק ספנסר, שהייתה אומנית בעצמה שפכה מיליונים על מכינת קרלייל לאורך השנים. היא הייתה כנראה מאוהבת בציוריו של הארי פיירהרסט והיו לה כמה מהם באחווה שלה.

ידעתי שזה לא היה דבר חכם לעשות. אבא שלי לא הגיב יפה להתנהגות נקמנית חסרת מחשבה. אבל נראה שהפילטרים שלי נעלמו כולם, ואיתם גם השפיות שלי.

"את אסטאליס." נחיריו התרחבו, והוא הטיח את אגרופו על החזה שלו. "דם מדמי."

"דם מדמך זה כנראה לא מספיק טוב." משכתי בכתפיי.

לפתע, הייתי עייפה מדי אפילו לחזור לחדר שלי. להילחם בו היה חסר תועלת. שום דבר כבר לא היה חשוב. ווהן ניצח בסיבוב האחרון והעיקף אותי מהמרוץ. הטעות היחידה שלי הייתה שהופתעתי. באמת חשבתי שהוא לא יוכל להשיג את ההתמחות עם יצירה בלתי גמורה.

אבל כמוכּן שהכי גרוע של ווהן היה עדיין יותר טוב מהטוב ביותר שלי.

הילד הרע של הפיסול. ילד האהבה של דונטלו ומיכלאנג'לו, עם קורטוב של דמיאן הרסט ובנקסי בתוכו רק כדי שיהיה גם צד נחמד ומורד.

"טוב, אם תסלח לי, אני חייבת ללכת להגיש מועמדות לחמש מאות התמחויות לפחות, עכשיו כשהתוכניות שלי לששת החודשים הבאים נקברה מתחת לאדמה, יחד עם הגאווה שלי." טעמתי את המרירות במילים שעל לשוני.

וכשהתחלתי לצעוד לעבר המדרגות, אבא תפס בזרועי. הסתובבתי, וניערתי את ידו ממני.

"עזוב אותי," נאנקתי, ולא העזתי למצמץ ולתת לדמעות הבוגדניות שלי להשתחרר.

"לני," הוא התחנן. "בבקשה תקשיבי לי. הייתם צמודים. היו חמש מאות עשרים ושבע מועמדים, וחוף מראפרטי פופ, אתם הייתם השניים שהגיעו לגמר."

הוא רק החריף את המצב. לא היה הוגן לכעוס עליו על שלא קיבלתי את ההתמחות. אבל היה הוגן לכעוס כי הוא בחר במישהו שאפילו לא טרח לגמור את הפסל שלו. זה החלק שכאב יותר מכול.

"הבנתי. כמעט הצלחתי. עוד משהו?"

"אני חושב שאת צריכה להיות העוזרת שלו במשך ששת החודשים האלה, מכיוון שאת לא מעוניינת ללמוד באוניברסיטה. זה יכול לקדם אותך ברשימה של ההתמחויות האחרות. זה היה הרעיון שלי, ווהן אמר שהוא ישמח שתעזרי לו –"

"הצילו!" נבחתי את המילה. "אני לא מתכוונת לעזור לו. אני לא מתכוונת לסייע לו. אני לא מתכוונת לעבוד איתו, בשבילו, תחתי, או אפילו מעליו. אני לא רוצה שום קשר אליו."

"זו הגאווה שלך שמדברת ברגע זה." אבא ליטף את זקנו, והרהר בתגובה שלי. "אני רוצה לדבר עם הבת שלי – הבת המוכשרת

והמבריקה – לא עם האגו הפצוע שלה. זו הזדמנות פז. אל תשליכי את זה לפח.

"אני לא –" התחלתי.

"בבקשה." הוא לקח את ידיי בשלו, ולחץ עליהן כאילו שניסה לנקז מתוכי את התנגדותי.

היו לנו אותן עיניים כחולות – כהות, גדולות, חוקרות – עם אותן טבעות זהובות בתוכן. את כל השאר, פופי ואני קיבלנו מאימא. הגודל הקטנטן, השיער הבהיר, והעור החיוור והמנומש.

"זה יכול לפתוח לך כל כך הרבה דלתות, לעבוד כעוזרת מתמחה במכינת קרלייל. זו עבודה טובה בתשלום. תוכלי לעבוד איתי, עם הארי, עם אלמה, וכל כך הרבה אומנים גדולים אחרים. תקבלי משכורת, חדר עם שולחן עבודה וכל הציוד, והתחלה פנטסטית לתיק העבודות שלך. גם אני למדתי פעם בתיכון, לנורה. תאמיני לי או לא, אני יודע שבחורים כמו ווהן יכולים להיות קשים."

"לטפס על הר געש קשה," קטעתי אותו. "לעבוד לצידו של ווהן ספנסר זה בלתי אפשרי לחלוטין."

"כן, ועדיין. היית מסרבת להתמחות הזו למען בחור שפגשת והתאהבת בו פה באמריקה?"

בהיתי בו מוכת הלם. קודם כול, הוא ידע היטב שלא הייתי בקטע של להתאהב. ביטאתי את זה בקול רם מאז שאימא שלי מתה והתבוננתי בו מידרדר נפשית עד לנקודה שבה הוא היה רק חצי אנושי עכשיו. שנית, לעולם לא אוותר על הזדמנות בשביל בחור.

"ברור שלא."

"אז למה שתוותר על תפקיד שיכול להרים או להרוס את הקריירה שלך בגלל בחור שאת שונאת?" הוא נקש בשיניו, וחיוך מנצח נפרש על פניו.

אוף. הוא צדק.

הוא צדק, והלוואי שיכולתי לקחת את הנקודות שהוא העלה ולדחוף אותן לתוך התחת של ווהן.

להסכים לתפקיד העוזרת היה מכה כואבת לאגו שלי, אבל ניצחון

לכל שאר החלקים שבי. עוד שישה חודשים של ווהן משחק את משחקי המוח הטיפשיים שלו לא יהרגו אותי. עם כל משחקי הכוח שלו, ווהן מעולם לא פגע בי פיזית.
ועדיין, בכל זאת.

אבל באנגליה, הוא יהיה אף אחד, בדיוק כמוני. לא, יותר גרוע ממני. כי לי הייתה עדיין היוקרה שבלהיות כמעט בוגרת של מכינת קרלייל – למדתי בתיכון בקליפורניה רק בשנה האחרונה שלי – ואבי היה הבעלים של בית הספר הארוור.

ונוסף לכך, פופ יהיה שם, ויעבוד לצידדי. יבייש את הגאונות כביכול של ווהן.

החוקים יהיו שונים.

אילחם בו חזק יותר.

הוא רק ילד.

לא אל, ילד.

ואת לא אותה ילדה שרעדה מתחת לחצאית של אימא שלה.

את גרמת לו לרדם, והוא דימם, כמו בן האנוש שהוא.

עכשיו. עכשיו את יכולה לגרום לו להישבר.

"אחשוב על זה." עיסיתי את הרקות שלי. שכחתי לגמרי מאחותי, שכנראה מילאה דלי נוסף של דמעות למטה. הייתי שקועה בצורה אנוכית בדרמה שלי ושכחתי לגמרי משיברון הלב שלה.

"זה כל מה שאני מבקש." אבא לחץ על כתפיי.

הלכתי ישירות לחדר של פופי, אך היא לא הייתה שם. נעצרתי לרגע, כששמעתי אותה ואת אבא מפטפטים ואוכלים במטבח למטה. זה נשמע כמו שיחה נעימה לגבי הקולג' שאליו היא הגישה מועמדות והתקבלה באנגליה – בית הספר לכלכלה של לונדון. היא נשמעה מתרגשת ומלאת תקווה. רק קיוויתי שהיא לא זיפה את זה, ושהיא באמת הייתה שמחה.

הרמתי תמונת פולארואיד של נייט מהשידה שלה, לקחתי טוש וציירתי במהירות שק אשכים מעל הסנטר המסותת עם הגומה שלו, הוספתי לזה קמטים ושיער, וגם שפם ארוך. צבעתי לו את

הגבות כך שיהיה עם גבה אחת, וחתמתי על התמונה. מתחת לפנים שלו כתבתי:

תתרחק מהתנור, קול. פלסטיק נמס.

החלקתי את התמונה מתחת לכרית שלה והלכתי לחדרי. התקרבת לחלון כדי לסגור את התריסים ולהתכרבל במיטה עם השיר I Started Something I Couldn't Finish באוזניות וספר פנטזיה טוב. ואז הבחנתי בטנדר של ווהן חונה מול חלוני. מה לעזאזל הוא עדיין עושה פה?

הוא הבהב פעמיים עם האורות שלו, וגרם לי למצמץ ולהרים את היד כדי לחסום את האור. הרגשתי פרץ של כעס נשפך לי שוב לתוך הבטן, כשנעלתי מגפיים ורצתי למטה. פתחתי את הדלת ועמדתי לברך אותו על ההתמחות עם יריקה לפרצוף. אבל לא הצלחתי לעבור את סף הדלת.

החלקתי על משהו עבה ומסריח. זה הסריח כמו כל בתי השחי הכי מסריחים בעולם, ולא הייתה לי הזדמנות לחשוב על כך כשצללתי קודם ראש לתוך שקית הפלסטיק הלבנה.

הוא השאיר ערימת זבל רקובה ליד הדלת שלי ואני נפלתי היישר לתוכה. שפופה מעל שקית הזבל, משכתי פתק דביק מהמצח שלי וזעפתי כשקראתי אותו.

לפרויקט העתידי שלך. – ר'

זו הייתה ההזמנה שהייתי צריכה כדי להפוך את חייו של ווהן לגיהינום שאליו הוא הפך את חיי. הוא חשב שהוא ניצח במלחמה. אבל ההתמחות הייתה רק הקרב. הוא עמד להרים את הדגל הלבן. כדיוק לפני שאשרוף אותו.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן